

Warszawa, dn. 18.03.2016 r.

Stanisław Porowski

1167

18.03.16

Porowski

BKS

21.03.16

22.03.2016

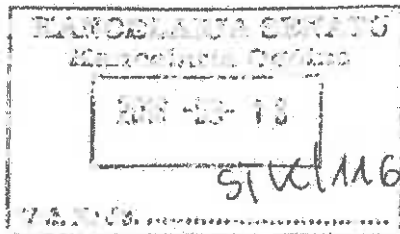
2098

MPolcec

DPK 22.03.2016

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP
ul. Wiejska 6
00-902 Warszawa

Polcec

Przedmiot petycji – zmiany w prawie w postaci nowelizacji Ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

PETYCJA

BIURO MARIKI SMYKALCZAK
BIURO KOMUNIKACJI SPOŁECZNEJ
Dział Edukacji i Recepcji
Tępnego dn. 2016-03-23
32436/5
Podpis *Be*

Szanowny Panie Marszałku,

Na podstawie art.2 pkt. 3 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o petycjach zwracam się z uprzejmą prośbą w interesie publicznym z petycją o podjęcie inicjatywy ustawodawczej ws. nowelizacji Ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

Uzasadnienie:

Pragnę nadmienić, że ustawa o radiofonii i telewizji w obecnym kształcie jest nie do przyjęcia, chodzi szczególnie o zapis ww. ustawy Art.18a.1. w której zostały nałożone ograniczenia na nadawców tylko co najmniej 10 % kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży posiadało takie udogodnienia. Jest to sprzeczne z ustawą zasadniczą, koliduje z Art. 32 Konstytucji RP stoi w sprzeczności z zasadą równości obywateli wobec prawa oraz zakazem dyskryminacji oraz jest to niezgodne z art. 54 ww. ustawy zasadniczej. Te powyższe zapisy ustawowe – ustawy o radiofonii i telewizji wykluczają osobom Głuchym prawa do pełnej dostępności do informacji. Głusi mają prawo czuć się wykluczeni społecznie i informacyjnie, to jest niedorzeczne i niedopuszczalne w polskim demokratycznym państwie prawa gdzie w myśl Konstytucji RP z Art. 2. Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Należy mieć na uwadze to, że poprzez limitowe ograniczenie dostępu do napisów dla osób Głuchych jest czynnikiem szkodliwym i przyczynia się do wykluczenia społeczności osób Głuchych w dostępie do życia w pełnoprawnym społeczeństwie informacyjnym. Oczywiście jest fakt, że można to ocenić jako dyskryminację Głuchych gdyż nie zapewniono im pełnych i równych praw które panują w społeczeństwie większości czyli osób słyszących. Środowisko Głuchych jest pięknym środowiskiem na co dzień posługującym się Polskim Językiem Migowym oraz pisanym językiem polskim. Poprzez większą emisyjność napisów będziemy mieli pełny dostęp do uczestnictwa w życiu społeczno – politycznym, czując się pełnoprawnymi członkami społeczeństwa obywatelskiego. Telewizja Publiczna pełni misję publiczną, zatem powinna być przyjazna i w pełni dostosowana z udogodnieniami dla osób niepełnosprawnych. Jednocześnie zwracam się z uprzejmą prośbą do Państwa o wykreślenie obowiązującego brzmienia ww. ustawy dotyczącej Art.18a.1. oraz zastąpienie ją następującym brzmieniem:

Art.18 a.1. Nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do zapewnienia dostępności audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji słuchu, poprzez wprowadzenie udogodnień dla osób niepełnosprawnych, tak aby co najmniej 100 % kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży posiadało takie udogodnienia.

Proponuję aby w zamian za pełną dostępność(100%) do napisów w telewizji publicznej jak i zarówno komercyjnej wprowadzić dla ww. podmiotów wskazanej w ustawie tj. rocznej opłaty abonamentowej za pełną dostępność do napisów i audiodeskrypcji. W Polsce szacuje się na ok. 850.000 osób Głuchych i Niedosłyszących, jest to dość specyficzna i duża populacja osób z niedosłuchem w Polsce, czyli po wprowadzeniu tejże opłaty abonamentowej mamy już określony budżet i środki finansowe na tego typu przedsięwzięcia z myślą o osobach niepełnosprawnych.

Tak jak powyżej, proszę o nowelizację tejże ww. ustawy i zwiększenia emisyjności w 100 % do pełnej dostępności w TV z poszanowaniem dla konstytucyjnych wartości i praw człowieka.

Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projektodawca oświadcza, iż przyjęcie proponowanych zmian nie spowoduje stanu niezgodności prawa krajowego z prawem wspólnotowym.

Wyrażam zgodę na ujawnienie na stronie internetowej podmiotu rozpatrującego petycję lub urzędu go obsługującego danych osobowych podmiotu wnoszącego petycję.

Proszę o pozytywne rozpatrzenie mojej prośby.

Z poważaniem,

**KONSTYTUCJA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 2 kwietnia 1997 r.
(Dz. U. z dnia 16 lipca 1997 r.)

**Rozdział I
RZECZPOSPOLITA**

Art. 1.

Rzeczpospolita Polska jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli.

Art. 2.

Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

**Rozdział II
WOLNOŚCI, PRAWA I OBOWIĄZKI CZŁOWIEKA I OBYWATELA**

Zasady ogólne

Art. 32.

1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Wolności i prawa ekonomiczne, socjalne i kulturalne

Art. 69.

Osobom niepełnosprawnym władze publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczeniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej.

Dz. U. 2011.127. 721 j.t.

USTAWA
z dnia 27 sierpnia 1997 r.
o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych¹
(tekst jednolity)

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa dotyczy osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem:

- 1) o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności określonych w art. 3 lub
- 2) o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów, lub
- 3) o niepełnosprawności, wydanym przed ukończeniem 16 roku życia
- zwanych dalej "osobami niepełnosprawnymi".

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 5) uczestnictwie w życiu społecznym - oznacza to możliwość pełnienia ról społecznych oraz pokonywania barier, w szczególności psychologicznych, architektonicznych, urbanistycznych, transportowych i w komunikowaniu się;
- 10) niepełnosprawności - oznacza to trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy;

Rozdział 2
Orzekanie o niepełnosprawności

Art. 3. 1. Ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1) znaczny;
- 2) umiarkowany;
- 3) lekki.

2. Orzeczenie ustalające stopień niepełnosprawności stanowi także podstawę do przyznania ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 4. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

5. Zaliczenie do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności osoby, o której mowa w ust. 1 lub 2, nie wyklucza możliwości zatrudnienia tej osoby u pracodawcy niezapewniającego warunków pracy chronionej, w przypadkach:

- 1) przystosowania przez pracodawcę stanowiska pracy do potrzeb osoby niepełnosprawnej;
- 2) zatrudnienia w formie telepracy.

6. Kontrolę w zakresie spełniania warunku, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, przeprowadza Państwowa Inspekcja Pracy.

Art. 4a. 1. Osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

2. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia.

Art. 5. Orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o:

- 1) całkowitej niezdolności do pracy, ustalone na podstawie art. 12 ust. 2, i niezdolności do samodzielnej egzystencji, ustalone na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych traktowane jest na równi z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności;
- 1a) niezdolności do samodzielnej egzystencji, ustalone na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy wymienionej w pkt 1, jest traktowane na równi z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności;
- 2) całkowitej niezdolności do pracy, ustalone na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy wymienionej w pkt 1, jest traktowane na równi z orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności;
- 3) częściowej niezdolności do pracy, ustalone na podstawie art. 12 ust. 3, oraz celowości przekwalifikowania, o którym mowa w art. 119 ust. 2 i 3 ustawy wymienionej w pkt 1, jest traktowane na równi z orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Art. 5a. 1. Osoby posiadające ważne orzeczenia o zaliczeniu do jednej z grup inwalidów, niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, o których mowa w art. 62, oraz orzeczenia, o których mowa w art. 5, mogą składać do zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności wnioski o ustalenie stopnia niepełnosprawności i wskazań, o których mowa w art. 6b ust. 3, dla celów korzystania z ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów.

2. W postępowaniu w sprawach, o których mowa w ust. 1, zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności wydaje orzeczenie, w którym:

- 1) stopień niepełnosprawności określa się na podstawie przedłożonych orzeczeń, o których mowa w ust. 1, zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 5 i 62;
- 2) wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3, ustala się stosownie do naruszonej sprawności organizmu i ograniczeń funkcjonalnych uzasadniających korzystanie z ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów.

3. Zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności ma prawo żądać od właściwych organów rentowych udostępnienia kopii orzeczeń, o których mowa w ust. 1, a organy te są obowiązane do ich udostępniania.

4. Od orzeczenia, o którym mowa w ust. 2, nie służy odwołanie.

Art. 6. 1. Powołuje się zespoły orzekające o niepełnosprawności:

- 1) powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności - jako pierwsza instancja;
- 2) wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności - jako druga instancja.

1a. Wydatki związane z tworzeniem i działalnością zespołów są pokrywane ze środków finansowych budżetu państwa. Wydatki te mogą być również pokrywane ze środków finansowych jednostek samorządu terytorialnego.

2. ⁽³⁾ Właściwość miejscową powiatowego i wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności ustala się według miejsca stałego pobytu w rozumieniu przepisów o ewidencji ludności.

3. Właściwość miejscową zespołu orzekającego o niepełnosprawności ustala się według miejsca pobytu w przypadku osób:

- 1) bezdomnych;
- 2) przebywających poza miejscem stałego pobytu ponad dwa miesiące ze względów zdrowotnych lub rodzinnych;
- 3) przebywających w zakładach karnych i poprawczych;
- 4) przebywających w domach pomocy społecznej i ośrodkach wsparcia w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej.

4. W przypadku osób, o których mowa w ust. 3 pkt 2-4, zespół orzekający o niepełnosprawności jest obowiązany przesłać zawiadomienie o wydanym orzeczeniu do powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności właściwego zgodnie z ust. 2.

Art. 6a. 1. ⁽⁴⁾ Starosta w ramach zadań z zakresu administracji rządowej powołuje i odwołuje powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, zwany dalej "powiatowym zespołem", po uzyskaniu zgody wojewody oraz przedkłada wojewodzie informacje o realizacji zadań. Zgoda wojewody wymaga uzyskania opinii Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych, zwanego dalej "Pełnomocnikiem".

2. ⁽⁵⁾ Wojewoda po zasięgnięciu opinii starostów oraz uzyskaniu opinii Pełnomocnika ustala obszar działania powiatowego zespołu, który może obejmować swoim zasięgiem więcej niż jeden powiat, oraz siedziby wyjazdowych składów orzekających w powiatach, w których nie powołano powiatowego zespołu.

3. Powiatowy zespół działający w mieście na prawach powiatu może być nazwany "miejskim zespołem do spraw orzekania o niepełnosprawności". Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

4. ⁽⁶⁾ Wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, zwany dalej "wojewódzkim zespołem", powołuje i odwołuje wojewoda, po zasięgnięciu opinii Pełnomocnika.

Art. 6b. 1. Powiatowe zespoły orzekają na wniosek osoby zainteresowanej lub jej przedstawiciela ustawowego albo, za ich zgodą, na wniosek ośrodka pomocy społecznej.

2. Ośrodki pomocy społecznej mogą uczestniczyć na prawach strony w sprawach, w których orzekają powiatowe zespoły.

3. W orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności:

- 1) odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości danej osoby;
- 2) szkolenia, w tym specjalistycznego;
- 3) zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej;
- 4) uczestnictwa w terapii zajęciowej;
- 5) konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby;
- 6) korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki;
- 7) konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji;

- 8) konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji;
- 9) ⁽⁷⁾ spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Art. 6b¹. 1. W wojewódzkim zespole przeprowadza się specjalistyczne badania, w tym psychologiczne, zwane dalej "badaniami", osób ubiegających się o wydanie orzeczenia o niepełnosprawności lub stopniu niepełnosprawności, na podstawie skierowań wystawionych odpowiednio przez lekarzy lub psychologów członków zespołów orzekających o niepełnosprawności.

2. Skierowanie powinno zawierać:

- 1) nazwę zespołu, którego lekarz lub psycholog kieruje na badania;
- 2) rodzaj badania, na które jest kierowana osoba zainteresowana;
- 3) imię (imiona) i nazwisko osoby skierowanej;
- 4) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) lub cechy dokumentu potwierdzającego obywatelstwo, w przypadku cudzoziemca nieposiadającego numeru PESEL;
- 5) datę urodzenia;
- 6) miejsce zameldowania albo pobytu;
- 7) datę wystawienia skierowania;
- 8) uzasadnienie do skierowania na badania;
- 9) podpis i pieczętkę osoby kierującej i akceptującej przeprowadzenie badania.

3. Wyniki badań są sporządzane w formie pisemnej na formularzu badania, do którego dołącza się wydruki komputerowe lub wykonane zdjęcia.

4. Formularz badania zawiera następujące dane:

- 1) numer ewidencyjny badania;
- 2) nazwę wojewódzkiego zespołu, w którym badanie zostało wykonane;
- 3) imię (imiona) i nazwisko osoby badanej;
- 4) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) lub cechy dokumentu potwierdzającego obywatelstwo, w przypadku cudzoziemca nieposiadającego numeru PESEL;
- 5) datę urodzenia;
- 6) miejsce zameldowania albo pobytu;
- 7) datę wykonania badania;
- 8) wynik badania wraz z opisem;
- 9) informację o załącznikach;
- 10) podpis i pieczętkę odpowiednio lekarza lub psychologa wykonującego badanie.

5. Wyniki badań są przesyłane do zespołu, którego lekarz lub psycholog wystawił skierowanie, w terminie 3 dni roboczych od daty ich sporządzenia; drugi egzemplarz wyników jest przechowywany w wojewódzkim zespole łącznie z wydrukiem komputerowym lub wykonanymi zdjęciami.

6. Na wniosek osoby badanej lub jej przedstawiciela ustawowego wydaje się kopie wyników badań.

7. W wojewódzkim zespole prowadzi się rejestr badań w formie dokumentu pisemnego i elektronicznego. Rejestr ten powinien zawierać:

- 1) numer ewidencyjny badania;
- 2) dane osobowe osoby badanej, o których mowa w ust. 2 pkt 3-6;

- 3) datę skierowania na badania;
- 4) datę wykonania badania;
- 5) imię i nazwisko lekarza lub psychologa wykonującego badania.

8. Wojewódzki zespół jest uprawniony do przetwarzania danych osobowych osób badanych w celu wydania orzeczenia o niepełnosprawności lub stopniu niepełnosprawności.

9. Dane zgromadzone w formularzu badania lub załączniki udostępnia się, o ile są one niezbędne, do realizacji zadań określonych w ustawie:

- 1) ⁽⁸⁾ Pełnomocnikowi;
- 2) powiatowym zespołom.

10. Formularz badania i załączniki ulegają zniszczeniu po upływie 50 lat od dnia sporządzenia formularza badania.

11. Wojewódzki zespół jest obowiązany prowadzić odpowiednią ewidencję oraz zapewnić przechowywanie i ochronę przed uszkodzeniem, zniszczeniem bądź utratą dokumentacji dotyczącej badań.

12. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres wykonywanych badań oraz tryb i warunki kierowania na te badania,
- 2) warunki organizacyjne wykonywania badań,
- 3) warunki techniczne pomieszczeń, w których są wykonywane badania
- mając na względzie zapewnienie sprawnego przebiegu procesu orzekania o niepełnosprawności lub stopniu niepełnosprawności.

Art. 6c. 1. ⁽⁹⁾ Pełnomocnik sprawuje nadzór nad orzekaniem o niepełnosprawności i o stopniu niepełnosprawności.

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, polega na:

- 1) kontroli orzeczeń co do ich zgodności z zebranymi dokumentami lub z przepisami dotyczącymi orzekania o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności;
- 2) kontroli prawidłowości i jednolitości stosowania przepisów, standardów i procedur postępowania w sprawach dotyczących orzekania o niepełnosprawności i o stopniu niepełnosprawności;
- 3) szkoleniu członków wojewódzkich zespołów;
- 4) udzielaniu wyjaśnień w zakresie stosowania przepisów regulujących postępowanie w sprawach dotyczących orzekania o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności.

3. Jeżeli w ramach nadzoru Pełnomocnik stwierdzi, że istnieje uzasadniona wątpliwość co do zgodności orzeczenia ze stanem faktycznym lub że orzeczenie zostało wydane w sposób sprzeczny z przepisami dotyczącymi orzekania o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności, może zwrócić się do właściwego organu o:

- 1) stwierdzenie nieważności orzeczenia;
- 2) wznowienie postępowania.

4. ⁽¹⁰⁾ Pełnomocnik, w wyniku stwierdzonych w ramach nadzoru nieprawidłowości, może:

- 1) zobowiązać organ, który powołał zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, do odwołania członków zespołu odpowiedzialnych za stwierdzone nieprawidłowości;
- 2) wyrazić zgodę na cofnięcie przez wojewodę zgody na powołanie powiatowego zespołu;
- 3) zobowiązać organ, który powołał zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, do odwołania zespołu;
- 4) czasowo zawiesić działalność powiatowego zespołu określając warunki ponownego podjęcia działalności zespołu i wyznaczając zespół, który będzie realizował zadania zespołu zawieszonoego.

5. Nadzór, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, w imieniu Pełnomocnika realizują upoważnione przez niego osoby, posiadające wiedzę niezbędną do przeprowadzania kontroli. Pisemne upoważnienie jest wydawane na czas określony, nie dłuższy niż 2 lata.

6. ⁽¹¹⁾ Wojewoda pełni bezpośredni nadzór nad powiatowymi zespołami. Przepisy ust. 2, 3, 4 pkt 1 i 4 i ust. 5 stosuje się odpowiednio.

7. ⁽¹²⁾ Wojewoda przedstawia Pełnomocnikowi informacje o realizacji zadań:

- 1) powiatowych zespołów, sporządzane na podstawie informacji otrzymanych od starostów;
- 2) wojewódzkiego zespołu.

8. Od orzeczenia wojewódzkiego zespołu przysługuje odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w terminie 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem wojewódzkiego zespołu, który orzeczenie wydał. Jeżeli wojewódzki zespół uzna, że odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, wydaje orzeczenie, w którym uchyla lub zmienia zaskarżone orzeczenie.

9. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe zasady wydawania orzeczeń, o których mowa w art. 5a, orzekania o niepełnosprawności i o stopniu niepełnosprawności, uwzględniając tryb postępowania przy orzekaniu oraz skład i sposób powoływania i odwoływania członków zespołów orzekających, a także sposób działania tych zespołów;
- 2) rodzaj i zakres wymaganych kwalifikacji członków zespołów orzekających oraz tryb postępowania przy wydawaniu zaświadczeń uprawniających do orzekania o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności, uwzględniając konieczność zapewnienia specjalistycznych kwalifikacji, odpowiednich do zakresu orzekania;
- 3) warunki organizacyjne i techniczne, jakie powinny spełniać pomieszczenia zespołów orzekających, mając na względzie zapewnienie dostępu do tych pomieszczeń osobom niepełnosprawnym;
- 4) tryb przeprowadzania szkoleń i minima programowe szkoleń dla specjalistów powoływanych do zespołów orzekających oraz sposób wyboru ośrodków szkoleniowych upoważnionych do prowadzenia szkoleń, kierując się koniecznością zapewnienia właściwego poziomu kształcenia, w tym odpowiedniego poziomu wiedzy specjalistycznej;
- 5) standardy w zakresie kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności i o stopniu niepełnosprawności, uwzględniając schorzenia naruszające sprawność organizmu i przewidywany okres trwania naruszenia tej sprawności, powodujące zaliczenie do odpowiedniego stopnia niepełnosprawności, a także oznaczenie symboli przyczyn niepełnosprawności;
- 6) wzory i terminy składania informacji, o których mowa w ust. 7 i art. 6a ust. 1, uwzględniając elementy informacji o realizacji zadań, przyjętych wnioskach, wydanych orzeczeniach i wydanych legitymacjach, wydatkach oraz elementy zestawień zbiorczych;
- 7) wzory legitymacji dokumentujących niepełnosprawność lub stopień niepełnosprawności oraz organy uprawnione do ich wystawiania, mając na względzie zachowanie jednolitości dokumentu potwierdzającego podstawę do korzystania z ulg i uprawnień.

Rozdział 3

Rehabilitacja osób niepełnosprawnych

Art. 7. 1. Rehabilitacja osób niepełnosprawnych oznacza zespół działań, w szczególności organizacyjnych, leczniczych, psychologicznych, technicznych, szkoleniowych, edukacyjnych i społecznych, zmierzających do osiągnięcia, przy aktywnym uczestnictwie tych osób, możliwie najwyższego poziomu ich funkcjonowania, jakości życia i integracji społecznej.

2. Rehabilitacja lecznicza osób niepełnosprawnych odbywa się na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 8. 1. Rehabilitacja zawodowa ma na celu ułatwienie osobie niepełnosprawnej uzyskania i utrzymania odpowiedniego zatrudnienia i awansu zawodowego przez umożliwienie jej korzystania z poradnictwa zawodowego, szkolenia zawodowego i pośrednictwa pracy.

2. Do realizacji celu, o którym mowa w ust. 1, niezbędne jest:

- 1) dokonanie oceny zdolności do pracy, w szczególności przez:
 - a) przeprowadzenie badań lekarskich i psychologicznych umożliwiających określenie sprawności fizycznej, psychicznej i umysłowej do wykonywania zawodu oraz ocenę możliwości zwiększenia tej sprawności,
 - b) ustalenie kwalifikacji, doświadczeń zawodowych, uzdolnień i zainteresowań;
- 2) prowadzenie poradnictwa zawodowego uwzględniającego ocenę zdolności do pracy oraz umożliwiającego wybór odpowiedniego zawodu i szkolenia;
- 3) przygotowanie zawodowe z uwzględnieniem perspektyw zatrudnienia;
- 4) dobór odpowiedniego miejsca pracy i jego wyposażenie;
- 5) określenie środków technicznych umożliwiających lub ułatwiających wykonywanie pracy, a w razie potrzeby - przedmiotów ortopedycznych, środków pomocniczych, sprzętu rehabilitacyjnego itp.

Art. 9. 1. Rehabilitacja społeczna ma na celu umożliwianie osobom niepełnosprawnym uczestnictwa w życiu społecznym.

2. Rehabilitacja społeczna realizowana jest przede wszystkim przez:

- 1) wyrabianie zaradności osobistej i pobudzanie aktywności społecznej osoby niepełnosprawnej;
- 2) wyrabianie umiejętności samodzielnego wypełniania ról społecznych;
- 3) likwidację barier, w szczególności architektonicznych, urbanistycznych, transportowych, technicznych, w komunikowaniu się i dostępie do informacji;
- 4) kształtowanie w społeczeństwie właściwych postaw i zachowań sprzyjających integracji z osobami niepełnosprawnymi.

Dz. U. 2015. 1531 j.t.

USTAWA
z dnia 29 grudnia 1992 r.
o radiofonii i telewizji
(tekst jednolity)

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Zadaniem radiofonii i telewizji jest:

- 1) dostarczanie informacji;
- 2) udostępnianie dóbr kultury i sztuki;
- 3) ułatwianie korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki;
- 3a) upowszechnianie edukacji obywatelskiej;
- 4) dostarczanie rozrywki;
- 5) popieranie krajowej twórczości audiowizualnej.

1a. Zadania radiofonii i telewizji, o których mowa w ust. 1, są realizowane przez dostarczanie usług medialnych.

2. Odbiór krajowych i zagranicznych programów oraz audiowizualnych usług medialnych na żądanie przeznaczonych przez dostawców usług medialnych do powszechnego odbioru jest wolny, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.

Art. 1a. 1. Ustawę stosuje się do dostawców usług medialnych ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Dostawcę usługi medialnej uważa się za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli spełnia on co najmniej jeden z warunków:

- 1) ma swoją siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz:
 - a) decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
 - b) istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub
 - c) istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa zarówno na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 2) decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a dostawca usługi medialnej ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 3) rozpoczął świadczenie usługi medialnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na podstawie prawa Rzeczypospolitej Polskiej i utrzymuje stabilne i efektywne związki gospodarcze z Rzeczpospolitą Polską, chyba że:
 - a) zarówno siedziba dostawcy usługi medialnej znajduje się w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jak i decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub
 - b) istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym dostawca usługi medialnej ma swoją siedzibę, lub decyzje redakcyjne dotyczące

usługi medialnej są podejmowane na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

3. Za ustanowione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się także dostawcę usługi medialnej, jeżeli istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa na jej terytorium oraz dostawca ten:

- 1) ma swoją siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, albo
- 2) ma swoją siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Ustawę stosuje się także do dostawcy usługi medialnej, który:

- 1) korzysta ze stacji dasyłowej do satelity zlokalizowanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo
- 2) nie korzysta z tej stacji, ale korzysta z łącza satelitarnego należącego do Rzeczypospolitej Polskiej
- mimo że nie odpowiada on warunkom określonym w ust. 2 i 3 i nie został uznany za dostawcę usługi medialnej ustanowionej w państwie członkowskim Unii Europejskiej na podstawie przepisów prawa tego państwa odpowiadających warunkom określonym w ust. 2 i 3.

Art. 2. 1. Prawo rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych przysługuje jednostkom publicznej radiofonii i telewizji oraz osobom fizycznym, osobom prawnym i osobowym spółkom handlowym, które uzyskały koncesję na taką działalność, albo - w przypadku programów telewizyjnych rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych - wpis do rejestru takich programów.

2. Ustawy nie stosuje się do:

- 1) programu rozpowszechnianego lub rozprowadzanego wyłącznie w obrębie jednego budynku;
- 2) programu rozpowszechnianego lub rozprowadzanego w systemie, w którym urządzenia nadawcze i odbiorcze należą do tej samej osoby, prowadzącej działalność gospodarczą lub inną zarejestrowaną działalność publiczną, a treść programu ogranicza się do spraw związanych z tą działalnością i jest adresowana do pracowników lub innego określonego kręgu osób związanych z nadawcą;
- 3) programu rozprowadzanego w sieci kablowej, jeżeli liczba indywidualnych odbiorców nie przekracza 250;
- 4) programów radiowych rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych oraz audialnych usług na żądanie;
- 5) korespondencji prowadzonej z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej;
- 6) elektronicznych wersji dzienników i czasopism oraz prasy udostępnianej w systemie teleinformatycznym pod warunkiem że nie składają się w przeważającej części z audycji audiowizualnych;
- 7) gier losowych i zakładów wzajemnych, chyba że są częścią audycji usługi medialnej.

Art. 3. Do rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych stosuje się przepisy prawa prasowego, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 3a. 1. Dostawcy usług medialnych, mając na uwadze realizację obowiązków określonych w ustawie, w szczególności w art. 14a, art. 16b ust. 3a, art. 18a, art. 47e i art. 47g, mogą tworzyć i przystępować do kodeksów dobrych praktyk w rozumieniu ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206 oraz z 2014 r. poz. 827).

2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, działając w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie, we współpracy z ministrem właściwym do spraw informatyzacji inicjuje, wspiera i promuje powstawanie kodeksów dobrych praktyk, o których mowa w ust. 1.

Art. 4. W rozumieniu ustawy:

- 1) usługą medialną jest usługa w postaci programu albo audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi jej dostawca i której podstawowym celem jest dostarczanie poprzez sieci telekomunikacyjne ogółowi odbiorców audycji, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; usługą medialną jest także przekaz handlowy;
- 2) audycją jest ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego (audycja audiowizualna) albo ciąg dźwięków (audycja radiowa), stanowiący, ze względu na treść, formę, przeznaczenie lub autorstwo, odrębną całość w stworzonym przez dostawcę usługi medialnej programie lub katalogu audycji publicznie udostępnianych w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, zwanym dalej "katalogiem";
- 3) odpowiedzialnością redakcyjną jest sprawowanie faktycznej kontroli nad wyborem audycji i sposobem ich zestawienia w programie lub w katalogu; nie uchybia to zasadom odpowiedzialności prawnej za treść audycji lub świadczenie usługi;
- 4) dostawcą usługi medialnej jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa ponosząca odpowiedzialność redakcyjną za wybór treści usługi medialnej i decydująca o sposobie zestawienia tej treści, będąca nadawcą lub podmiotem dostarczającym audiowizualną usługę medialną na żądanie;
- 5) nadawcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa, która tworzy i zestawia program oraz rozpowszechnia go lub przekazuje innym osobom w celu rozpowszechniania;
- 6) programem jest uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości, w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym przez nadawcę układzie;
- 6a) audiowizualną usługą medialną na żądanie jest usługa medialna świadczona w ramach prowadzonej w tym zakresie działalności gospodarczej, polegająca na publicznym udostępnianiu audycji audiowizualnych na podstawie katalogu ustalonego przez podmiot dostarczający usługę;
- 7) rozpowszechnianiem jest emisja programu drogą bezprzewodową lub przewodową do odbioru przez odbiorców;
- 8) rozprowadzaniem jest przejmowanie rozpowszechnionego programu w całości i bez zmian oraz równoczesne, wtórne jego rozpowszechnianie;
- 8a) publicznym udostępnianiem audiowizualnej usługi medialnej na żądanie jest jej świadczenie w sposób umożliwiający ogółowi użytkowników, w wybranym przez nich momencie i na ich życzenie, odbiór wybranej przez nich audycji z katalogu udostępnionego w ramach takiej usługi;
- 9) dostarczaniem usługi medialnej jest rozpowszechnianie programu albo publiczne udostępnianie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie;
- 10) nadawcą społecznym jest nadawca:
 - a) którego program upowszechnia działalność wychowawczą i edukacyjną, działalność charytatywną, respektuje chrześcijański system wartości, za podstawę przyjmując uniwersalne zasady etyki, oraz zmierza do ugruntowania tożsamości narodowej,
 - b) w którego programie nie są rozpowszechniane audycje ani inne przekazy, o których mowa w art. 18 ust. 5,
 - c) który nie nadaje przekazów handlowych,

- d) który nie pobiera opłat z tytułu rozpowszechniania, rozprowadzania lub odbierania jego programu;
- 11) osobą zagraniczną jest osoba zagraniczna w rozumieniu art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.);
 - 12) zespołem twórczym jest zespół osób tworzących audycje, do którego zalicza się w szczególności: reżysera, autora scenariusza, scenografa, operatora, odtwórców głównych ról i kompozytora;
 - 13) programem wyspecjalizowanym jest program, w którym nie mniej niż 70% czasu nadawania programu w ciągu miesiąca, w godzinach 6-23, stanowią audycje i inne przekazy realizujące przyjętą specjalizację programu;
 - 14) audycją wytworzoną pierwotnie w języku polskim jest audycja spełniająca wymogi audycji europejskiej w rozumieniu niniejszej ustawy i powstała na podstawie scenariusza wytworzonego pierwotnie w języku polskim, której pierwotna rejestracja została dokonana w języku polskim;
 - 15) audycją dla dzieci jest audycja, która ze względu na czas nadania i treść jest skierowana głównie do dzieci;
 - 16) przekazem handlowym jest każdy przekaz, w tym obrazy z dźwiękiem lub bez dźwięku albo tylko dźwięki, mający służyć bezpośrednio lub pośrednio promocji towarów, usług lub renomy podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą lub zawodową, towarzyszący audycji lub włączony do niej, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, albo w celach autopromocji, w szczególności reklama, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;
 - 17) reklamą jest przekaz handlowy, pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług; reklamą jest także autopromocja;
 - 18) sponsorowaniem jest każdy wkład w finansowanie usługi medialnej lub audycji, przez podmiot, który nie dostarcza usług medialnych i nie produkuje audycji, w celu promocji jego nazwy, firmy, renomy, działalności, towaru lub usługi, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego;
 - 19) telesprzedażą jest przekaz handlowy zawierający bezpośrednią ofertę sprzedaży towarów lub odpłatnego świadczenia usług;
 - 20) ukrytym przekazem handlowym jest przedstawianie w audycjach towarów, usług, nazwy, firmy, znaku towarowego lub działalności przedsiębiorcy będącego producentem towaru lub świadczącego usługi, jeżeli zamiarem dostawcy usługi medialnej, w szczególności związanym z wynagrodzeniem lub uzyskaniem innej korzyści, jest osiągnięcie skutku reklamowego oraz możliwe jest wprowadzenie publiczności w błąd co do charakteru przekazu;
 - 21) lokowaniem produktu jest przekaz handlowy polegający na przedstawieniu lub nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, a także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi;
 - 22) lokowaniem tematu jest przekaz handlowy polegający na nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w scenariuszu lub liście dialogowej audycji w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;
 - 23) autopromocją jest każdy przekaz pochodzący od dostawcy usługi medialnej mający służyć bezpośrednio lub pośrednio promocji jego audycji, towarów lub usług;
 - 24) przekazem tekstowym jest zbiór tekstów i nieruchomych obrazów, rozpowszechnianych za pomocą sygnału telewizyjnego lub radiowego równocześnie z programem;
 - 25) producentem jest osoba fizyczna lub osoba prawna, lub jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1 Kodeksu cywilnego, która podejmuje inicjatywę, faktycznie organizuje i

ponosi odpowiedzialność za kreatywny, organizacyjny i finansowy proces produkcji utworu audiowizualnego;

- 26) producentem niezależnym wobec danego nadawcy jest producent niepozostający w stosunku pracy z danym nadawcą, niebędący sam nadawcą i nieposiadający udziałów w organizacji nadawcy oraz w którym nadawca ani żaden podmiot od niego zależny bądź należący do tej samej grupy kapitałowej nie posiada żadnych udziałów, a w zarządach nie zasiadają żadne osoby pozostające w stosunku pracy z danym nadawcą lub będące nadawcami;
- 27) przedsiębiorcą jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;
- 28) audiodeskrypcją jest werbalny, dźwiękowy opis obrazu i treści wizualnych zawartych w audycji audiowizualnej przeznaczony dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku, umieszczony w audycji lub rozpowszechniany równocześnie z audycją;
- 29) systemem teleinformatycznym jest system teleinformatyczny w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422);
- 30) siecią telekomunikacyjną jest sieć telekomunikacyjna w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, z późn. zm.).

Rozdział 2

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji

Art. 5. Tworzy się Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, zwaną dalej "Krajową Radą", jako organ państwowy właściwy w sprawach radiofonii i telewizji.

Art. 6. 1. Krajowa Rada stoi na straży wolności słowa w radiu i telewizji, samodzielności dostawców usług medialnych i interesów odbiorców oraz zapewnia otwarty i pluralistyczny charakter radiofonii i telewizji.

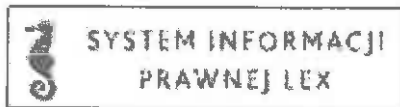
2. Do zadań Krajowej Rady należy w szczególności:

- 1) projektowanie w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji;
- 2) określanie, w granicach upoważnień ustawowych, warunków prowadzenia działalności przez dostawców usług medialnych;
- 3) podejmowanie, w zakresie przewidzianym ustawą, rozstrzygnięć w sprawach koncesji na rozpowszechnianie programów, wpisu do rejestru programów, zwanego dalej "rejestrem", oraz prowadzenie tego rejestru;
- 3a) uznawanie za nadawcę społecznego lub odbieranie tego przymiotu, na warunkach określonych ustawą;
- 4) sprawowanie w granicach określonych ustawą kontroli działalności dostawców usług medialnych;
- 5) organizowanie badań treści i odbioru usług medialnych;
- 5a) prowadzenie monitoringu rynku audiowizualnych usług medialnych na żądanie w celu ustalenia kręgu podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie oraz oceny wykonania obowiązków wynikających z ustawy przez te podmioty;
- 6) ustalanie wysokości opłat za udzielenie koncesji oraz wpis do rejestru;
- 6a) ustalanie, na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204 oraz z 2015 r. poz. 1324), wysokości opłat abonamentowych;
- 7) opiniowanie projektów aktów prawnych oraz umów międzynarodowych dotyczących radiofonii i telewizji lub audiowizualnych usług medialnych na żądanie;
- 7a) (utracił moc)

- 8) inicjowanie postępu naukowo-technicznego i kształcenia kadr w dziedzinie radiofonii i telewizji;
- 9) organizowanie i inicjowanie współpracy z zagranicą w dziedzinie radiofonii i telewizji, w tym współpracy z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej, właściwymi w sprawach usług medialnych;
- 10) współpraca z właściwymi organizacjami i instytucjami w zakresie ochrony praw autorskich, praw wykonawców, praw producentów oraz dostawców usług medialnych;
- 11) przeprowadzanie jawnych i otwartych konkursów na stanowiska członków rad nadzorczych w jednostkach publicznej radiofonii i telewizji;
- 11) ⁽¹⁾ (uchylony);
- 12) inicjowanie i wspieranie samoregulacji i współregulacji w zakresie dostarczania usług medialnych;
- 13) upowszechnianie umiejętności świadomego korzystania z mediów (edukacji medialnej) oraz współpraca z innymi organami państwowymi, organizacjami pozarządowymi i innymi instytucjami w zakresie edukacji medialnej.

Art. 18a. 1. Nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do zapewniania dostępności programów dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, przez wprowadzanie odpowiednich udogodnień: audiodeskrypcji, napisów dla niesłyszących oraz tłumaczeń na język migowy, tak aby co najmniej 10% kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedazy, posiadało takie udogodnienia.

2. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, niższy niż określony w ust. 1 udział w programie telewizyjnym audycji z udogodnieniami odbioru dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, uwzględniając różnorodną ofertę programową w różnym czasie antenowym, możliwości techniczne, potrzeby odbiorców, sposób rozpowszechniania i specjalizację programu, bez nakładania nieuzasadnionych obowiązków na nadawców.

Wydruk z 2016.05.06

Dz.U.2013.631 - Niższy udział w programie telewizyjnym audycji z udogodnieniami odbioru dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu.

Wersja 2013.06.18 do ...

Dz.U.2013.631

**ROZPORZĄDZENIE
KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI**

z dnia 28 maja 2013 r.

w sprawie niższego udziału w programie telewizyjnym audycji z udogodnieniami odbioru dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu

(Dz. U. z dnia 3 czerwca 2013 r.)

Na podstawie art. 18a ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje;

§ 1. Udział w programie telewizyjnym audycji z udogodnieniami odbioru dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu wynosi:

- 1) co najmniej 1% kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży, dla programów:
 - a) o zasięgu ludnościowym nieprzekraczającym 200 000 mieszkańców,
 - b) rozpowszechnianych w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozświeczonego naziemnego lub rozświeczonego satelitarnego, jeżeli liczba indywidualnych odbiorców nie przekracza 50 000,
 - c) których dzienny czas nadawania bez audycji powtórkowych oraz reklam i telesprzedaży nie przekracza średnio w kwartale 2 godzin,
 - d) wyspecjalizowanych o charakterze muzycznym;
- 2) co najmniej 5% kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży, dla programów:
 - a) o zasięgu ludnościowym nieprzekraczającym 500 000 mieszkańców,
 - b) których dzienny czas nadawania bez audycji powtórkowych oraz reklam i telesprzedaży nie przekracza średnio w kwartale 5 godzin.

§ 2. Audycje z udogodnieniami odbioru dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, o których mowa w § 1, rozpowszechniane są w godzinach od 6 do 23.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

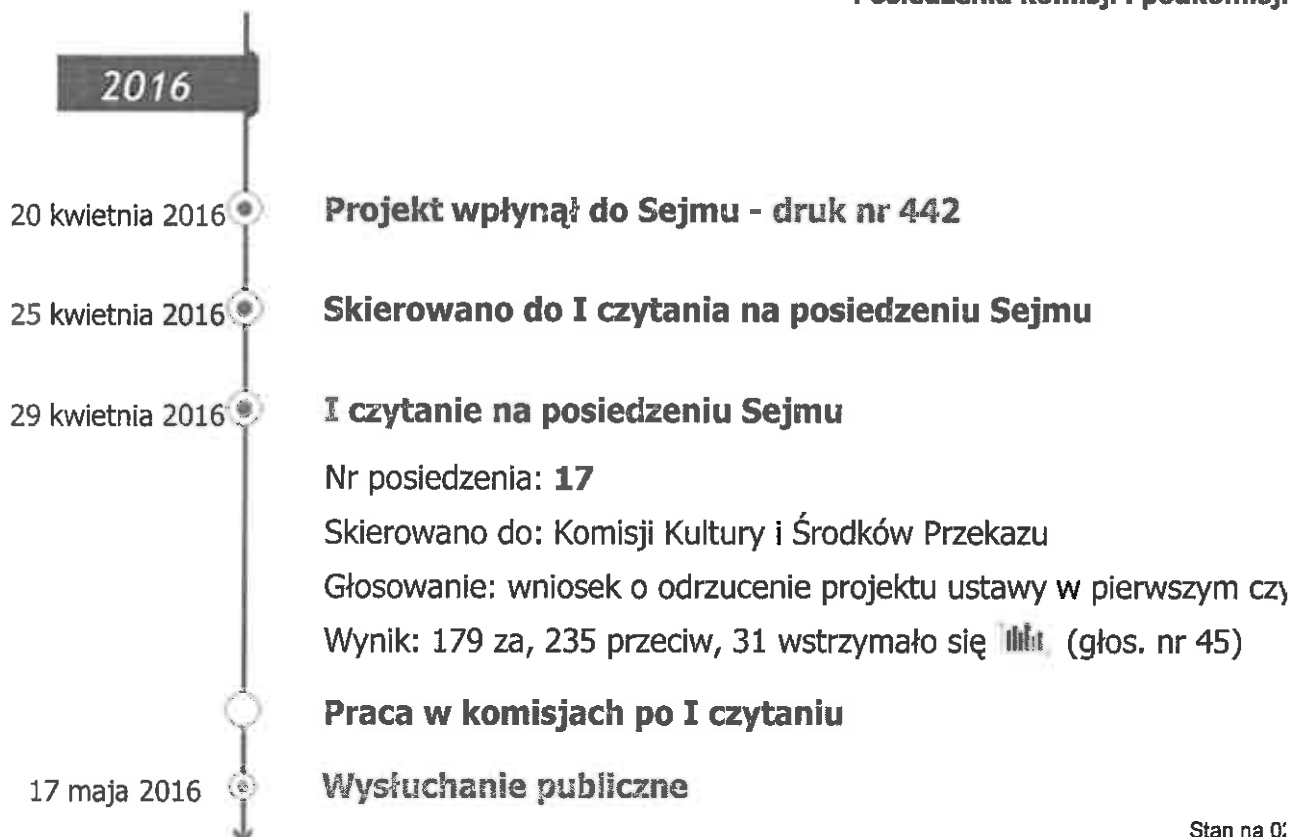
¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 112, poz. 654, Nr 153, poz. 903 i Nr 160, poz. 963 oraz z 2012 r. poz. 1209 i 1315.

druk nr 442

Poselski projekt ustawy o mediach narodowych

projekt dotyczy nowego kompleksowego uregulowania zadań, organizacji i funkcjonowania mediów, w tym Państwowej Agencji Prasowej, ustanowienia Rady Mediów Narodowych oraz Funduszu Mediów Narodowych

Posiedzenia komisji i podkomisji

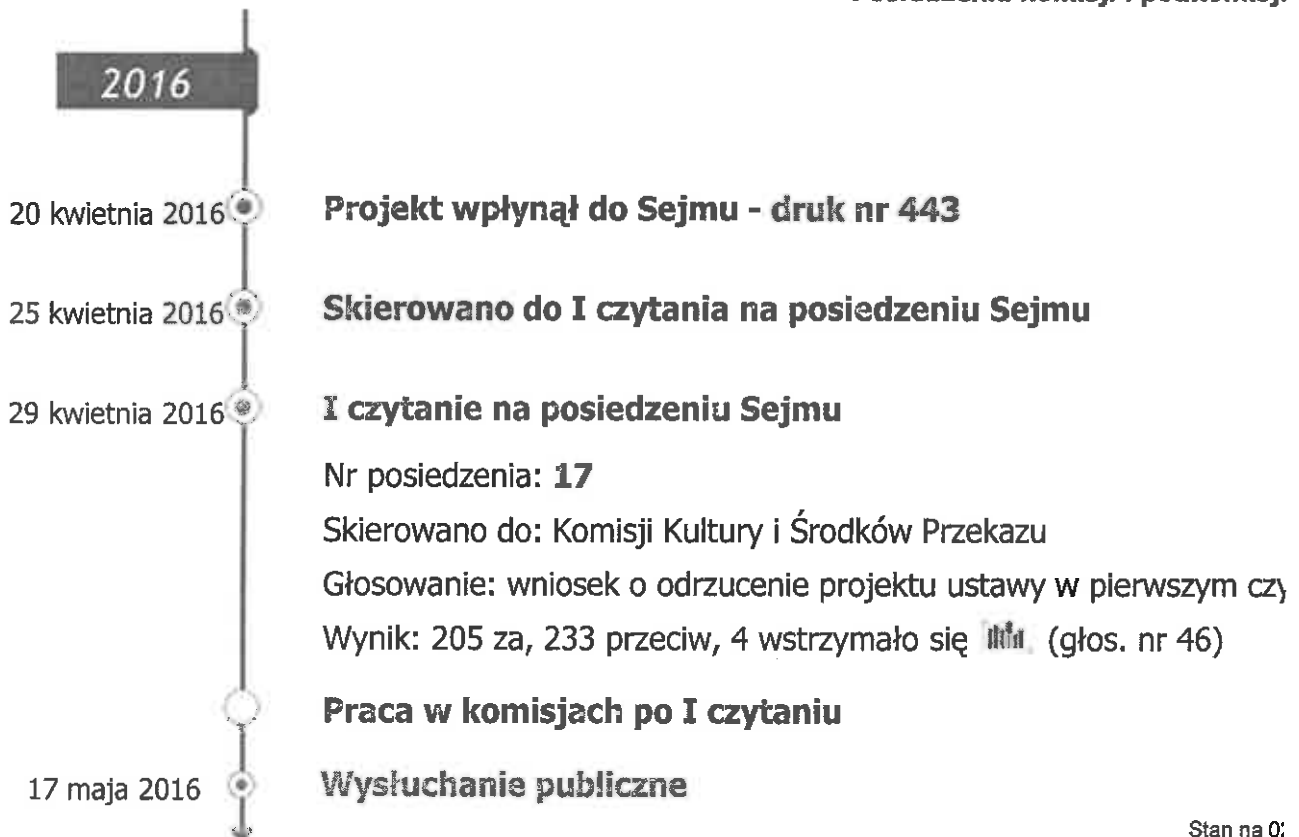

druk nr 443

Poselski projekt ustawy o składce audiowizualnej

projekt dotyczy zastąpienia dotychczasowych przepisów o opłacie abonamentowej nowym unormowaniem, tzw. składką audiowizualną opłacaną przez końcowego odbiorcę energii elektrycznej

Posiedzenia komisji i podkomisji

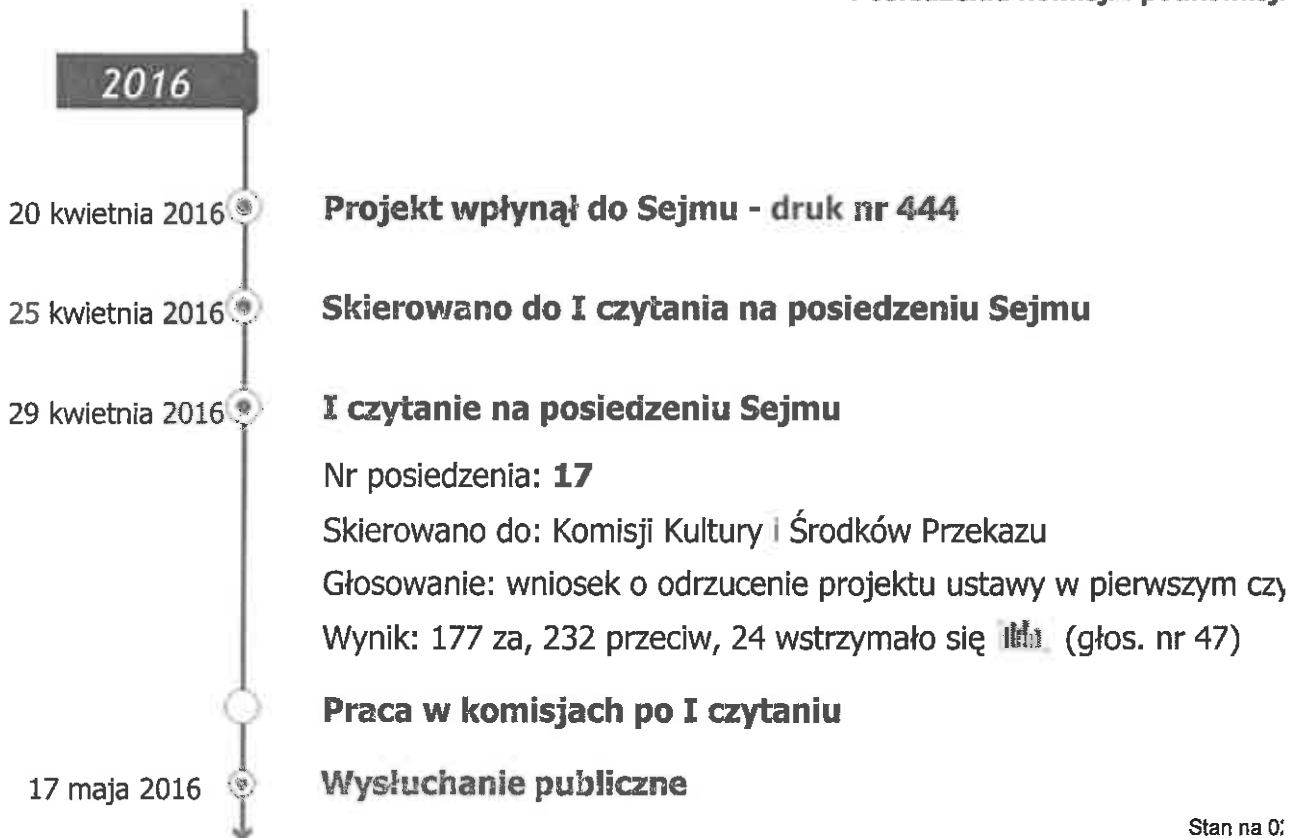

druk nr 444

Poselski projekt ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę o mediach narodowych i ustawę o składce audiowizualnej

projekt dotyczy przepisów o wejściu w życie ustawy o mediach narodowych oraz ustawy o składce audiowizualnej, a także wynikających z tych ustaw zmian w innych przepisach ustaw obowiązujących

Posiedzenia komisji i podkomisji

UCHWAŁA
Komisji Kultury i Środków Przekazu
z dnia 29 kwietnia 2016 r.
o przeprowadzeniu wysłuchania publicznego

Komisja Kultury i Środków Przekazu – zgodnie z art. 70a regulaminu Sejmu – postanowiła o przeprowadzeniu wysłuchania publicznego, dotyczącego poselskich projektów ustaw: o mediach narodowych (druk nr 442), o składce audiowizualnej (druk nr 443), przepisy wprowadzające ustawę o mediach narodowych i ustawę o składce audiowizualnej (druk nr 444). w dniu 17 maja 2016 r., o godz. 11.00 w gmachu Sejmu RP (Sala Kolumnowa).

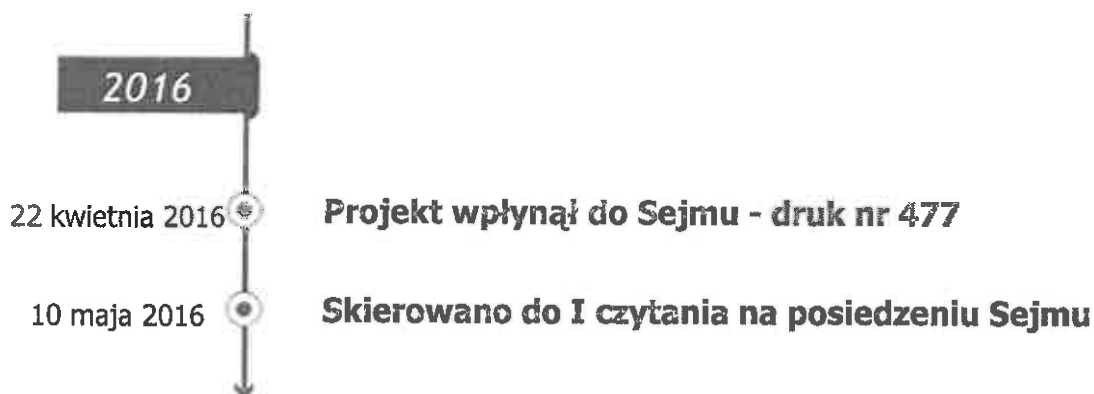
Przewodnicząca Komisji

/-/ Elżbieta Kruk

druk nr 477

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz o uchyleniu ustawy o opłatach abonamentowych

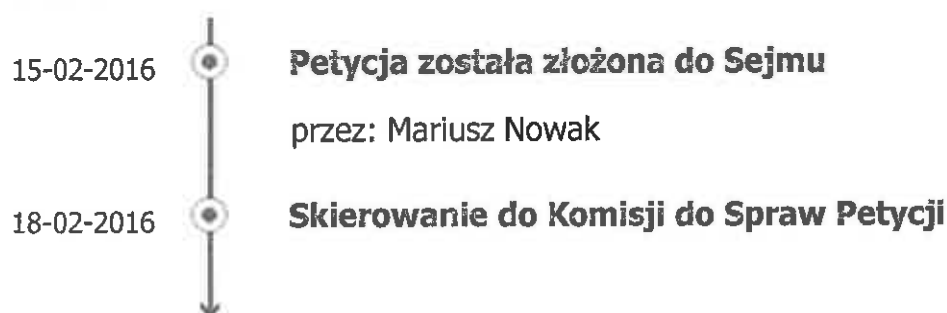
projekt dotyczy nowego sformułowania zadań mediów publicznych; przekształcenia oddziałów regionalnej telewizji w samodzielne spółki; likwidacja opłat abonamentowych; powołanie Funduszu Mediów Publicznych, zasilanego corocznie kwotą będącą równowartością 0,3% wydatków budżetu państwa

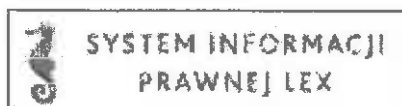

Stan na 10

Petycja w sprawie zmiany ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2015 r. poz. 1531 ze zm.) w zakresie art. 18a ust. 1, poprzez wprowadzenie udogodnień zapewniających dostępność audycji dla osób niepełnosprawnych na poziomie co najmniej 80% kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży

Nr BKSP-145-61/16

Wydruk z 2016.05.13

M.P.1997.50.475 - Karta Praw Osób Niepełnosprawnych.

Wersja 1997.08.13 do ...

M.P.1997.50.475

**UCHWAŁA
SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 1 sierpnia 1997 r.

Karta Praw Osób Niepełnosprawnych.

(M.P. z dnia 13 sierpnia 1997 r.)

§ 1. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej uznaje, że osoby niepełnosprawne, czyli osoby, których sprawność fizyczna, psychiczna lub umysłowa trwale lub okresowo utrudnia, ogranicza lub uniemożliwia życie codzienne, naukę, pracę oraz pełnienie ról społecznych, zgodnie z normami prawnymi i zwyczajowymi, mają prawo do niezależnego, samodzielnego i aktywnego życia oraz nie mogą podlegać dyskryminacji.

Sejm stwierdza, iż oznacza to w szczególności prawo osób niepełnosprawnych do:

- 1) dostępu do dóbr i usług umożliwiających pełne uczestnictwo w życiu społecznym,
- 2) dostępu do leczenia i opieki medycznej, wczesnej diagnostyki, rehabilitacji i edukacji leczniczej, a także do świadczeń zdrowotnych uwzględniających rodzaj i stopień niepełnosprawności, w tym do zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, sprzęt rehabilitacyjny,
- 3) dostępu do wszechstronnej rehabilitacji mającej na celu adaptację społeczną,
- 4) nauki w szkołach wspólnie ze swymi pełnosprawnymi rówieśnikami, jak również do korzystania ze szkolnictwa specjalnego lub edukacji indywidualnej,
- 5) pomocy psychologicznej, pedagogicznej i innej pomocy specjalistycznej umożliwiającej rozwój, zdobycie lub podniesienie kwalifikacji ogólnych i zawodowych,
- 6) pracy na otwartym rynku pracy zgodnie z kwalifikacjami, wykształceniem i możliwościami oraz korzystania z doradztwa zawodowego i pośrednictwa, a gdy niepełnosprawność i stan zdrowia tego wymaga - prawo do pracy w warunkach dostosowanych do potrzeb niepełnosprawnych,
- 7) zabezpieczenia społecznego uwzględniającego konieczność ponoszenia zwiększonych kosztów wynikających z niepełnosprawności, jak również uwzględnienia tych kosztów w systemie podatkowym,
- 8) życia w środowisku wolnym od barier funkcjonalnych, w tym:
 - dostępu do urzędów, punktów wyborczych i obiektów użyteczności publicznej,
 - swobodnego przemieszczania się i powszechnego korzystania ze środków transportu,
 - dostępu do informacji,
 - możliwości komunikacji międzyludzkiej,
- 9) posiadania samorządnej reprezentacji swego środowiska oraz do konsultowania z nim wszelkich projektów aktów prawnych dotyczących osób niepełnosprawnych,
- 10) pełnego uczestnictwa w życiu publicznym, społecznym, kulturalnym, artystycznym, sportowym oraz rekreacji i turystyce odpowiednio do swych zainteresowań i potrzeb.

§ 2. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej stwierdzając, iż powyższe prawa wynikają z Konstytucji, Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, Konwencji Praw Dziecka, Standardowych Zasad Wyrównywania Szans Osób Niepełnosprawnych, aktów prawa międzynarodowego i wewnętrznego, wzywa Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i władze samorządowe do podjęcia działań ukierunkowanych na urzeczywistnienie tych praw.

§ 3. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wzywa Rząd Rzeczypospolitej Polskiej do składania corocznie, w terminie do dnia 30 czerwca, informacji o podjętych działaniach w celu urzeczywistnienia praw osób niepełnosprawnych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

KONWENCJA

o prawach osób niepełnosprawnych,

sporządzona w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r.

(Dz. U. z dnia 25 października 2012 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości;

Dnia 13 grudnia 2006 r. w Nowym Jorku została sporządzona Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych, w następującym brzmieniu:

Przekład

KONWENCJA O PRAWACH OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

Preambuła

Państwa Strony niniejszej konwencji,

(a) przywołując zasady proklamowane w Karcie Narodów Zjednoczonych, które uznają przyrodzoną godność i wartość oraz równe i niezbywalne prawa wszystkich członków rodziny ludzkiej za podstawę wolności, sprawiedliwości i pokoju na świecie,

(b) uznając, że Narody Zjednoczone, w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka oraz w Międzynarodowych Paktach Praw Człowieka, ogłosiły i uzgodniły, że każdy ma prawo do korzystania ze wszystkich praw i wolności ustanowionych w tych dokumentach, bez względu na jakiegokolwiek różnicę,

(c) potwierdzając powszechność, niepodzielność, współzależność i powiązanie ze sobą wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności oraz potrzebę zagwarantowania osobom niepełnosprawnym pełnego z nich korzystania, bez dyskryminacji,

(d) przywołując Międzynarodowy Pakt Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych, Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, Konwencję o prawach dziecka oraz Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin,

(e) uznając, że niepełnosprawność jest pojęciem ewoluującym i że niepełnosprawność wynika z interakcji między osobami z dysfunkcjami a barierami wynikającymi z postaw ludzkich i środowiskowymi, które utrudniają tym osobom pełny i skuteczny udział w życiu społeczeństwa, na zasadzie równości z innymi osobami,

(f) uznając znaczenie zasad i wytycznych zawartych w Światowym programie działań na rzecz osób niepełnosprawnych i w Standardowych zasadach wyrównywania szans osób niepełnosprawnych oraz ich wpływ na popieranie, formułowanie i ocenę polityk, planów, programów i działań na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym zmierzających do dalszego wyrównywania szans osób niepełnosprawnych,

(g) podkreślając znaczenie włączania kwestii niepełnosprawności do odpowiednich strategii zrównoważonego rozwoju, jako ich integralnej części,

(h) uznając także, że dyskryminacja kogokolwiek ze względu na niepełnosprawność jest pogwałceniem przyrodzonej godności i wartości osoby ludzkiej,

(i) uznając również różnorodność osób niepełnosprawnych,

(j) uznając potrzebę popierania i ochrony praw człowieka wszystkich osób niepełnosprawnych, w tym osób wymagających bardziej intensywnego wsparcia,

(k) zaniepokojone, że pomimo istnienia różnych rozwiązań i przedsięwzięć, osoby niepełnosprawnej w dalszym ciągu napotykać na bariery w udziale w życiu społecznym jako równoprawni członkowie społeczeństwa oraz doświadczają naruszenia praw człowieka we wszystkich częściach świata,

(l) uznając znaczenie współpracy międzynarodowej na rzecz poprawy warunków życia osób niepełnosprawnych w każdym kraju, szczególnie w krajach rozwijających się,

(m) uznając cenny wkład, obecny i potencjalny, osób niepełnosprawnych w ogólny dobrobyt i różnorodność społeczności, w których żyją oraz uznając, że popieranie pełnego korzystania przez osoby niepełnosprawne z praw człowieka i podstawowych wolności, a także pełnego udziału osób niepełnosprawnych wzmocni ich poczucie przynależności i przyczyni się do rozwoju ludzkości oraz postępu społecznego i gospodarczego oraz wyeliminowania ubóstwa,

(n) uznając znaczenie dla osób niepełnosprawnych ich samodzielności i niezależności, w tym wolności dokonywania wyborów,

(o) zważywszy, że osoby niepełnosprawne powinny mieć możliwość aktywnego udziału w procesie podejmowania decyzji w zakresie polityki i programów, w tym dotyczących ich bezpośrednio,

(p) zaniepokojone trudnościami, jakie napotykać osoby niepełnosprawne, które są narażone na wielorakie lub wzmocnione formy dyskryminacji ze względu na przynależność rasową, kolor skóry lub płeć, język, religię, poglądy polityczne lub inne, pochodzenie narodowe, etniczne, autochtoniczne lub społeczne, sytuację majątkową, urodzenie, wiek czy inne okoliczności,

(q) uznając, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta są często narażone, zarówno w środowisku rodzinnym, jak i poza nim, na większe ryzyko przemocy, naruszenia nietykalności osobistej lub znieważania, opuszczenia lub zaniedbywania, znęcania się lub wykorzystywania,

(r) uznając, że niepełnosprawne dzieci powinny w pełni korzystać ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności, na zasadzie równości z innymi dziećmi oraz przywołując zobowiązania w tym zakresie przyjęte przez Państwa Strony Konwencji o prawach dziecka,

(s) podkreślając potrzebę uwzględniania perspektywy płci we wszystkich wysiłkach na rzecz popierania pełnego korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności przez osoby niepełnosprawne,

(t) zwracając uwagę na fakt, że większość osób niepełnosprawnych żyje w warunkach ubóstwa i uznając, w związku z tym, pilną potrzebę zajęcia się problemem negatywnego wpływu ubóstwa na osoby niepełnosprawne,

(u) mając na uwadze fakt, że w celu zapewnienia pełnej ochrony osób niepełnosprawnych, w szczególności podczas konfliktów zbrojnych i obcej okupacji, konieczne jest stworzenie warunków pokoju i bezpieczeństwa, w oparciu o pełne poszanowanie celów i zasad zawartych w Karcie Narodów Zjednoczonych oraz przestrzeganie odpowiednich dokumentów dotyczących praw człowieka,

(v) uznając znaczenie dostępności środowiska fizycznego, społecznego, gospodarczego i kulturalnego, dostępu do opieki zdrowotnej i edukacji oraz do informacji i środków komunikacji celem umożliwienia osobom niepełnosprawnym pełnego korzystania ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności,

(w) biorąc pod uwagę, że jednostka, mająca obowiązki w stosunku do innych osób i w stosunku do społeczności do której należy, jest zobowiązana dążyć do popierania i przestrzegania praw uznanych w Międzynarodowej Karcie Praw Człowieka,

(x) wyrażając przekonanie, że rodzina jest naturalną i podstawową komórką społeczeństwa i jest uprawniona do ochrony przez społeczeństwo i państwo, a osoby

niepełnosprawne i członkowie ich rodzin powinni otrzymywać niezbędną ochronę i pomoc umożliwiającą rodzinom przyczynianie się do pełnego i równego korzystania z praw przez osoby niepełnosprawne,

(y) wyrażając przekonanie, że powszechna i całościowa Konwencja międzynarodowa, mająca na celu popieranie oraz ochronę praw i godności osób niepełnosprawnych, istotnie przyczyni się do zaradzenia głęboko niekorzystnej sytuacji społecznej osób niepełnosprawnych i będzie promować ich udział w sferze obywatelskiej, politycznej, gospodarczej, społecznej i kulturalnej, na zasadach równych szans, zarówno w krajach rozwijających się, jak i rozwiniętych, uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszej konwencji jest popieranie, ochrona i zapewnienie pełnego i równego korzystania ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności przez wszystkie osoby niepełnosprawne oraz popieranie poszanowania ich przyrodzonej godności.

Do osób niepełnosprawnych zalicza się te osoby, które mają długotrwale naruszoną sprawność fizyczną, umysłową, intelektualną lub w zakresie zmysłów co może, w oddziaływaniu z różnymi barierami, utrudniać im pełny i skuteczny udział w życiu społecznym, na zasadzie równości z innymi osobami.

Artykuł 2

Definicje

W rozumieniu niniejszej konwencji:

"Komunikacja" obejmuje języki, wyświetlanie tekstu, alfabet Braille'a, komunikację przez dotyk, dużą czcionkę, dostępne multimedia jak i sposoby, środki i formy komunikowania się na piśmie, przy pomocy słuchu, języka uproszczonego, lektora oraz formy wspomagające (augmentatywne) i alternatywne, w tym dostępną technologię informacyjno-komunikacyjną.

"Język" obejmuje język mówiony i język migowy oraz inne formy przekazu niewerbalnego.

"Dyskryminacja ze względu na niepełnosprawność" oznacza jakiegokolwiek różnicowanie, wykluczanie lub ograniczanie ze względu na niepełnosprawność, którego celem lub skutkiem jest naruszenie lub zniweczenie uznania, korzystania z lub wykonywania wszelkich praw człowieka i podstawowych wolności w dziedzinie polityki, gospodarki, społecznej, kulturalnej, obywatelskiej lub w jakiegokolwiek innej, na zasadzie równości z innymi osobami. Obejmuje to wszelkie przejawy dyskryminacji, w tym odmowę racjonalnego usprawnienia,

"Racjonalne usprawnienie" oznacza konieczne i odpowiednie zmiany i dostosowania, nie nakładające nieproporcjonalnego lub nadmiernego obciążenia, jeśli jest to potrzebne w konkretnym przypadku, w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym możliwości korzystania z wszelkich praw człowieka i podstawowych wolności oraz ich wykonywania na zasadzie równości z innymi osobami.

"Uniwersalne projektowanie" oznacza projektowanie produktów, środowiska, programów i usług w taki sposób, by były użyteczne dla wszystkich, w możliwie największym stopniu, bez potrzeby adaptacji lub specjalistycznego projektowania. "Uniwersalne projektowanie" nie wyklucza pomocy technicznych dla szczególnych grup osób niepełnosprawnych, jeżeli jest to potrzebne.

Artykuł 3

Zasady ogólne

Niniejsza konwencja opiera się na następujących zasadach:

- (a) poszanowanie przyrodzonej godności, autonomii osoby, w tym swobody dokonywania wyborów, a także poszanowanie niezależności osoby,
- (b) niedyskryminacja,
- (c) pełny i skuteczny udział i włączenie w społeczeństwo,
- (d) poszanowanie odmienności i akceptacja osób niepełnosprawnych, będących częścią ludzkiej różnorodności i całej ludzkości,
- (e) równość szans,
- (f) dostępność,
- (g) równość mężczyzn i kobiet,
- (h) poszanowanie rozwijających się zdolności niepełnosprawnych dzieci oraz poszanowanie prawa dzieci niepełnosprawnych do zachowania tożsamości.

Artykuł 4

Obowiązki ogólne

1. Państwa Strony zobowiązują się do zapewnienia i popierania pełnej realizacji wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności wszystkich osób niepełnosprawnych, bez jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność. W tym celu Państwa Strony zobowiązują się do:

(a) przyjęcia wszelkich odpowiednich środków ustawodawczych, administracyjnych i innych w celu wdrożenia praw uznanych w niniejszej konwencji,

(b) podjęcia wszelkich odpowiednich środków, w tym ustawodawczych, w celu zmiany lub uchylecia obowiązujących ustaw, przepisów wykonawczych, zwyczajów i praktyk, które dyskryminują osoby niepełnosprawne,

(c) uwzględniania wymogu ochrony i popierania praw człowieka w odniesieniu do osób niepełnosprawnych w każdej polityce i każdym programie działania,

(d) powstrzymywania się od angażowania się w jakiegokolwiek działania lub praktyki, które są niezgodne z niniejszą konwencją i zapewnienia, że władze i instytucje publiczne będą działały zgodnie z niniejszą konwencją,

(e) podejmowania wszelkich odpowiednich działań w celu wyeliminowania dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność przez jakąkolwiek osobę, organizację lub prywatne przedsiębiorstwo,

(f) podejmowania lub popierania badań i wytwarzania oraz zapewnienia dostępności i korzystania z towarów, usług, wyposażenia i urządzeń uniwersalnie zaprojektowanych, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 niniejszej konwencji, które powinny wymagać możliwie jak najmniejszych dostosowań i ponoszenia jak najmniejszych kosztów w celu zaspokojenia szczególnych potrzeb osób niepełnosprawnych; a także zobowiązują się do popierania zasady uniwersalnego projektowania przy tworzeniu norm i wytycznych,

(g) podejmowania lub popierania badań i tworzenia oraz popierania dostępności i wykorzystywania nowych technologii, w tym technologii informacyjno-komunikacyjnych, przedmiotów ułatwiających poruszanie się, urządzeń i wspomagających technologii, odpowiednich dla osób niepełnosprawnych, traktując priorytetowo technologie dostępne po przystępnych cenach,

(h) zapewniania osobom niepełnosprawnym dostępnej informacji o przedmiotach ułatwiających poruszanie się, urządzeniach i wspomagających technologiach, w tym nowych technologiach, a także o innych formach pomocy, usług i ułatwień,

(i) popierania szkoleń specjalistów i personelu pracującego z osobami niepełnosprawnymi, w zakresie praw uznanych w niniejszej konwencji, tak aby lepiej świadczone były pomoc i usługi gwarantowane na mocy tych praw.

2. W odniesieniu do praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, każde z Państw Stron zobowiązuje się podjąć kroki, wykorzystując maksymalnie dostępne mu środki i, gdy to potrzebne, w ramach współpracy międzynarodowej, w celu stopniowego osiągnięcia pełnej realizacji praw, bez uszczerbku dla tych zobowiązań zawartych w niniejszej konwencji które, zgodnie z prawem międzynarodowym, mają skutek natychmiastowy.

3. Przy tworzeniu i wdrażaniu ustawodawstwa i polityki celem wprowadzenia w życie niniejszej konwencji, a także w toku podejmowania decyzji w zakresie spraw dotyczących osób niepełnosprawnych Państwa Strony będą ściśle konsultować się z osobami niepełnosprawnymi, a także angażować te osoby, w tym niepełnosprawne dzieci, w te procesy, za pośrednictwem reprezentujących je organizacji.

4. Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie narusza jakichkolwiek rozwiązań, które bardziej sprzyjają realizacji praw osób niepełnosprawnych, a które przewiduje ustawodawstwo Państwa Strony lub prawo międzynarodowe obowiązujące to Państwo. Żadne z praw człowieka i podstawowych wolności uznanych lub istniejących w którymkolwiek z Państw Stron niniejszej konwencji na podstawie ustaw, konwencji, przepisów wykonawczych lub zwyczaju nie może być ograniczone lub uchylone pod pretekstem, że niniejsza konwencja nie uznaje takich praw lub wolności, lub uznaje je w węższym zakresie.

5. Postanowienia niniejszej konwencji rozciągają się na wszystkie części państw federalnych, bez jakichkolwiek ograniczeń lub wyjątków.

Artykuł 5

Równość i niedyskryminacja

1. Państwa Strony uznają, że wszyscy ludzie są równi wobec prawa i są uprawnieni, bez jakiegokolwiek dyskryminacji, do jednakowej ochrony prawnej i jednakowych korzyści wynikających z prawa.

2. Państwa Strony zakazą jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność i zagwarantują osobom niepełnosprawnym jednakową dla wszystkich i skuteczną ochronę przed dyskryminacją z jakichkolwiek względów.

3. W celu popierania równości i likwidacji dyskryminacji, Państwa Strony podejmą wszelkie odpowiednie kroki celem zapewnienia racjonalnych usprawnień.

4. Za dyskryminację w rozumieniu niniejszej konwencji nie będą uważane szczególne środki, które są niezbędne celem przyspieszenia osiągnięcia lub zagwarantowania faktycznej równości osób niepełnosprawnych.

Artykuł 6

Niepełnosprawne kobiety

1. Państwa Strony uznają, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta są narażone na wieloraką dyskryminację i, w związku z tym, podejmą środki w celu zapewnienia pełnego i równego korzystania przez nie ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności.

2. Państwa Strony podejmą wszelkie odpowiednie środki, aby zapewnić pełen rozwój, awans i wzmocnienie pozycji kobiet, w celu zagwarantowania im możliwości wykonywania i korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności ustanowionych w niniejszej konwencji.

Artykuł 7

Niepełnosprawne dzieci

1. Państwa Strony podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia pełnego korzystania przez niepełnosprawne dzieci ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności, na zasadzie równości z innymi dziećmi.

2. We wszystkich działaniach dotyczących dzieci niepełnosprawnych należy przede wszystkim kierować się najlepszym interesem dziecka.

3. Państwa Strony zapewnią niepełnosprawnym dzieciom prawo swobodnego wyrażania poglądów we wszystkich sprawach ich dotyczących, przyjmując je z należytą uwagą, odpowiednio do wieku i dojrzałości dzieci, na zasadzie równości z innymi dziećmi oraz zapewnią dzieciom pomoc w wykonywaniu tego prawa, dostosowaną do ich niepełnosprawności i wieku.

Artykuł 8

Podnoszenie świadomości

1. Państwa Strony zobowiązują się podjąć natychmiastowe, skuteczne i odpowiednie działania w celu:

(a) podniesienia świadomości społeczeństwa, w tym na poziomie rodziny, w sprawach dotyczących osób niepełnosprawnych, a także działania na rzecz wzmocnienia poszanowania praw i godności osób niepełnosprawnych,

(b) zwalczania stereotypów, uprzedzeń i szkodliwych praktyk wobec osób niepełnosprawnych, w tym związanych z płcią i wiekiem, we wszystkich dziedzinach życia,

(c) promowania wiedzy o zdolnościach, i wkładzie osób niepełnosprawnych.

2. Do działań podejmowanych w tym celu należy:

(a) inicjowanie i prowadzenie skutecznych kampanii nastawionych na podnoszenie poziomu świadomości społecznej, aby:

(i) rozwijać wrażliwość na prawa osób niepełnosprawnych,

(ii) popierać pozytywne postrzeganie i większą świadomość społeczną dotyczącą osób niepełnosprawnych,

(iii) popierać uznawanie umiejętności, zasług i zdolności osób niepełnosprawnych oraz ich wkładu w miejscu pracy i na rynku pracy,

(b) rozwijanie, na wszystkich szczeblach systemu edukacji i u wszystkich dzieci od najwcześniejszych lat, postawy poszanowania praw osób niepełnosprawnych,

(c) zachęcanie wszystkich środków masowego przekazu do przedstawiania wizerunku osób niepełnosprawnych w sposób zgodny z celem niniejszej konwencji,

(d) popieranie programów podnoszenia świadomości w sprawach dotyczących osób niepełnosprawnych i ich praw.

Artykuł 9

Dostępność

1. Aby umożliwić osobom niepełnosprawnym niezależne życie i pełny udział we wszystkich sferach życia, Państwa Strony podejmą odpowiednie środki w celu zapewnienia im, na zasadzie równości z innymi osobami, dostępu do środowiska fizycznego, środków transportu, informacji i komunikacji, w tym technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, a także do innych urządzeń i usług, powszechnie dostępnych lub powszechnie zapewnianych, zarówno na obszarach miejskich, jak i wiejskich. Środki te, obejmujące rozpoznanie i eliminację przeszkód i barier w zakresie dostępności, stosują się między innymi do:

(a) budynków, dróg, transportu oraz innych urządzeń wewnętrznych i zewnętrznych, w tym szkół, mieszkań, instytucji zapewniających opiekę medyczną i miejsc pacy,

(b) informacji, komunikacji i innych usług, w tym usług elektronicznych i służb ratowniczych.

2. Państwa Strony podejmą również odpowiednie środki w celu:

(a) opracowywania, ogłaszania i monitorowania wdrażania minimalnych standardów i wytycznych w sprawie dostępności urządzeń i usług ogólnie dostępnych lub powszechnie zapewnianych,

(b) zapewnienia, że instytucje prywatne, które oferują urządzenia i usługi ogólnie dostępne lub powszechnie zapewniane, będą brały pod uwagę wszystkie aspekty ich dostępności dla osób niepełnosprawnych,

(c) zapewnienia wszystkim zainteresowanym osobom szkolenia na temat kwestii dostępności dla osób niepełnosprawnych,

(d) zapewnienia w ogólnodostępnych budynkach i innych obiektach oznakowania w alfabecie Braille'a oraz w formach łatwych do czytania i zrozumienia,

(e) zapewnienia różnych form pomocy i pośrednictwa ze strony innych osób lub zwierząt, w tym przewodników, lektorów i profesjonalnych tłumaczy języka migowego, w celu ułatwienia dostępu do ogólnodostępnych budynków i innych obiektów publicznych,

(f) popierania innych odpowiednich form pomocy i wsparcia osób niepełnosprawnych, aby zapewnić im dostęp do informacji,

(g) popierania dostępu osób niepełnosprawnych do nowych technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, w tym do Internetu,

(h) popierania, od wstępnego etapu, projektowania, rozwoju, produkcji i dystrybucji dostępnych technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, tak aby technologie te i systemy były dostępne po najniższych kosztach.

Artykuł 30

Udział w życiu kulturalnym, rekreacji, wypoczynku i sporcie

1. Państwa Strony uznają prawo osób niepełnosprawnych do udziału, na zasadzie równości z innymi osobami, w życiu kulturalnym i podejmą wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, że osoby niepełnosprawne:

(a) będą miały dostęp do materiałów w dziedzinie kultury w dostępnych dla nich formach,

(b) będą miały dostęp do programów telewizyjnych, filmów, teatru i innego rodzaju działalności kulturalnej, w dostępnych dla nich formach,

(c) będą miały dostęp do miejsc działalności kulturalnej lub usług z nią związanych, takich jak teatry, muzea, kina, biblioteki i usługi turystyczne oraz, w miarę możliwości, będą miały dostęp do zabytków i miejsc ważnych dla kultury narodowej.

2. Państwa Strony podejmą odpowiednie środki w celu zapewnienia, że osoby niepełnosprawne będą miały możliwości rozwoju i wykorzystywania potencjału twórczego, artystycznego i intelektualnego, nie tylko dla własnej korzyści, ale także dla wzbogacenia społeczeństwa.

3. Państwa Strony podejmą odpowiednie środki, zgodne z prawem międzynarodowym, w celu zapewnienia, że przepisy chroniące prawa autorskie nie będą stanowiły nieuzasadnionej lub dyskryminacyjnej bariery dla osób niepełnosprawnych w dostępie do materiałów w dziedzinie kultury.

4. Osoby niepełnosprawne będą uprawnione, na zasadzie równości z innymi osobami, do uznania ich szczególnej tożsamości kulturowej i językowej, w tym języków migowych i kultury osób niesłyszących, a także do uzyskania wsparcia w tym zakresie.

5. W celu umożliwienia osobom niepełnosprawnym udziału, na zasadzie równości z innymi osobami, w działalności rekreacyjnej, wypoczynkowej i sportowej, Państwa Strony podejmą odpowiednie środki w celu:

(a) zachęcania osób niepełnosprawnych do udziału, w możliwie najszerszym zakresie, w powszechnej działalności sportowej na wszystkich poziomach i popierania tego udziału,

(b) zapewnienia osobom niepełnosprawnym możliwości organizacji i rozwoju działalności sportowej i rekreacyjnej uwzględniającej niepełnosprawność oraz możliwości udziału w takiej działalności i, w tym celu, zachęcania do zapewniania, na zasadzie równości z innymi osobami, odpowiedniego instruktazu, szkolenia i zasobów,

(c) zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do miejsc uprawiania sportu, rekreacji i turystyki,

(d) zapewnienia dzieciom niepełnosprawnym dostępu, na zasadzie równości z innymi dziećmi, do udziału w zabawie, rekreacji i wypoczynku oraz działalności sportowej, włączając taką działalność w ramy systemu szkolnego,

(e) zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do usług świadczonych przez organizatorów działalności w zakresie rekreacji, turystyki, wypoczynku i sportu.

Interpelacja nr 24461

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego w sprawie wprowadzenia audiodeskrypcji do filmów

Szanowny Panie Ministrze! Znaczna część osób niewidomych i słabowidzących spotyka się obecnie z problemem samodzielnej interpretacji treści wizualnych podczas odbioru twórczości filmowej i teatralnej.

W wielu krajach Europy oraz w Stanach Zjednoczonych problem ten rozwiązano, wprowadzając do ustawy zapis zobowiązujący do udostępniania oferty programowej z zastosowaniem metody audiodeskrypcji. Dodatkowa ścieżka komentarza pojawiająca się podczas projekcji filmu kinowego umożliwia widzom, dzięki zastosowaniu miniaturowych odbiorników ze słuchawką, odbiór w przerwach pomiędzy dialogami dodatkowego opisu słownego scen. Telewizowie mogą ją usłyszeć na specjalnie uruchamianym lub ogólnie dostępnym kanale fonii. Podczas audiodeskrypcji opisywane są znaczące informacje wizualne, takie jak: język ciała, przebieg akcji, scenografia, wszystko, co pomaga osobie niewidomej podążać za rozwijającą się fabułą i uchwycić, co w danym momencie dzieje się na ekranie bądź scenie. Dzięki dodatkowym komentarzom słownym osoby z deficytem wzroku mogą poznawać widzialny dorobek kulturalny z zakresu sztuki filmowej oraz scenicznej.

W Polsce audiodeskrypcja jest wciąż jeszcze w fazie rozwoju, liczba filmów kinowych przystosowanych dla niewidomych i słabowidzących jest znikoma.

Podczas debaty u prezydenta Komorowskiego zatytułowanej "Telewizja dla wszystkich" przedstawiciele Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji mówili o konieczności podnoszenia polskich standardów. Po interwencji rzecznika praw obywatelskich w sprawie zmniejszania kwot usług dostępu KRRiT stwierdziła, że jesteśmy w europejskiej czołówce pod względem udostępniania audiodeskrypcji. W rzeczywistości ustawowe kwoty, w tym kwota audiodeskrypcji, rozporządzeniem KRRiT zostały zmniejszone do jedenastu godzin kwartalnie, co daje dziennie jedynie około ośmiu minut. Dla porównania film fabularny trwa średnio dziewięćdziesiąt minut.

Osoby niewidome chcą korzystać z oferty kinowej, ale filmów z audiodeskrypcją musi być więcej. Rozwiązaniem problemu mogłoby być przygotowywanie audiodeskrypcji już na etapie produkcji. Tworzenie usługi dostępu na tym etapie w porównaniu do kosztów produkcji to niewielki wydatek. Producent mógłby wprowadzać audiodeskrypcję na kopii cyfrowej z funkcją jej włączania i wyłączania. Umożliwiłoby to kinom studyjnym i multipleksom wypożyczanie lub zakup kopii już z usługą dostępu.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo podejmie kroki w celu wprowadzenia zapisu w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej z dnia 25 października 1991 r., który będzie obligował producenta filmu do tego, aby w fazie produkcji filmy finansowane z państwowych środków budżetowych, m.in. przez Polski Instytut Sztuki Filmowej, były obowiązkowo zaopatrywane w opracowania deskrypcyjne?

2. Czy działania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w zakresie odmowy partycypowania w kosztach tworzenia usług dostępu dla niewidomych i niedowidzących są zgodne z podpisaną w ubiegłym roku przez prezydenta RP Konwencją ONZ o prawach osób niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Małgorzata Pepek

Żywiec, dnia 7 lutego 2014 r.

Odpowiedź ministra kultury i dziedzictwa narodowego na interpelację nr 24461 w sprawie wprowadzenia audiodeskrypcji do filmów

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację poseł Małgorzaty Pępek w sprawie wprowadzenia audiodeskrypcji do filmów (przesłaną pismem z dnia 17 lutego 2014 r., nr SPS-023-24461/14) uprzejmie proszę Panią Marszałek o przyjęcie przedstawionych poniżej wyjaśnień.

Do roku 1989 kinematografia była wyłącznie domeną państwową finansowaną w 100% z budżetu państwa, w związku z czym minister miał możliwość bezpośredniego ingerowania i nakładania obowiązków na podmioty, które powoływał do produkcji, dystrybucji i rozpowszechniania filmów. Wraz ze zmianą warunków ustrojowych i wejściem gospodarki rynkowej sytuacja uległa diametralnej zmianie. Koncesjonowana działalność w ww. zakresie począwszy od 2001 r. została uchylona i aktualnie prowadzona jest przez podmioty gospodarcze w ramach zarejestrowanej działalności gospodarczej. Tym samym ustała możliwość ingerowania organów administracji w omawiane sfery działalności gospodarczej, w tym konkretnym przypadku w realizowany przez prywatne podmioty proces produkcji filmów. Z ustawy zasadniczej, jaką jest Konstytucja RP, wynika bowiem zasada wolności gospodarczej, która obejmuje wolność wyboru rodzaju działalności gospodarczej oraz wolność wykonywania wybranej sfery tej działalności (art. 20).

Polski Instytut Sztuki Filmowej, powołany w 2005 r. do realizowania zadań z zakresu polityki państwa w dziedzinie kinematografii, popiera ideę i nie wyklucza wprowadzenia do swoich programów operacyjnych oraz umów podpisywanych z beneficjentami w zakresie dofinansowania przedsięwzięć z zakresu produkcji filmów zapisów o wymogu przygotowania przez beneficjenta środków publicznych napisów oraz audiodeskrypcji w kopiach filmów na takich obszarach eksploatacji, jak DVD, VOD, Blue Ray czy platformy internetowe. Koszt takiego procesu to ok. 4000-6000 zł. W ocenie PISF dostęp filmów polskich dla osób słabowidzących i niewidomych powinien być - na wymienionych wyżej polach eksploatacji - oczywisty i jak najbardziej szeroki.

Tworzenie takiego wymogu w odniesieniu do eksploatacji kinowej na tym etapie przygotowania rynku kinowego w Polsce jest - mimo że społecznie słuszne - z biznesowego punktu widzenia ryzykowne. Nie jest znany ani nie został dotychczas zbadany popyt wśród widzów na projekcje z audiodeskrypcją w kinach oraz gotowość kin do działań modernizacyjnych w tym zakresie. Wprowadzenie tego typu zapisów w odniesieniu do eksploatacji kinowej powinno zostać poprzedzone wprowadzeniem wymienionego wyżej wymogu w odniesieniu do innych pól eksploatacji filmu - VOD, DVD, Blue Ray, platformy internetowe.

W Polsce jest bardzo niewielka liczba sal kinowych przystosowanych do projekcji filmów z audiodeskrypcją. Bez specjalistycznej modernizacji kin do potrzeb osób niewidomych i słabowidzących wprowadzenie obowiązku tworzenia specjalnych kopii DCP wydaje się dość ryzykowne i wymaga uzgodnień między dystrybutorami a podmiotami prowadzącymi kina.

W ramach obowiązujących programów operacyjnych (Program Operacyjny "Rozwój kin", priorytet - modernizacja kin) Polski Instytut Sztuki Filmowej od wielu lat współfinansuje zakup i modernizację trwałego wyposażenia do prowadzenia działalności filmowej, w tym sprzętu umożliwiającego odbiór filmów przez osoby niepełnosprawne. Dofinansowanie instytutu może sięgnąć nawet 70% budżetu przedsięwzięcia. Nabór

wniosków na tego typu przedsięwzięcia ma miejsce trzy razy w roku, w ramach programów operacyjnych instytutu.

Polski Instytut Sztuki Filmowej nieustannie zachęca podmioty działające na rynku audiowizualnym, szczególnie organizacje skupiające firmy producenckie, do działań na rzecz ułatwienia dostępu do dorobku polskiej kinematografii dla osób niepełnosprawnych, w tym szczególnie dla osób słabowidzących i niewidomych.

Od kilku miesięcy przedstawiciele instytutu prowadzą konsultacje ze środowiskiem osób niewidomych i słabowidzących w zakresie ewentualnych zmian w programach operacyjnych. Głównym reprezentantem tego środowiska w rozmowach PISF jest stowarzyszenie De Facto, które zrzesza osoby niewidome oraz wolontariuszy współpracujących z nimi.

Polski Instytut Sztuki Filmowej zamierza poddać szerokiej konsultacji środowiska filmowego pomysł obowiązkowej produkcji audiodeskrypcji. Można mieć nadzieję, że idea ta znajdzie nie tylko zrozumienie, ale zainteresowanie i szerokie poparcie filmowców oraz producentów.

W odpowiedzi na pytanie 2. warto podkreślić, iż to Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji - jako niezależny od administracji rządowej, konstytucyjnie umocowany organ regulacyjny w dziedzinie mediów - jest odpowiedzialna za to, jak przepisy ustawy są wykonywane w praktyce, w szczególności kontroluje, jak dostawcy usług medialnych wywiązują się ze swoich ustawowych obowiązków. Jednym z elementów wykonywania przepisów ustawy w praktyce jest scedowanie na krajową radę wydania rozporządzeń wykonawczych, do czego jest ona uprawniona na podstawie wielu przepisów ustawy. W związku z pytaniem zawartym w interpelacji pani poseł zwróciłem się więc do pana Jana Dworaka, przewodniczącego krajowej rady, z prośbą o wyjaśnienia i ustosunkowanie się do pani wątpliwości - odpowiedź pana przewodniczącego uprzejmie przekazuję w załączeniu.

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego pragnie uzupełnić odpowiedź KRRiT o następujące informacje. W trakcie nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji (zwanej dalej "ustawą") z 2011 r. implementującej zapisy dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych do polskiego porządku prawnego wprowadzono dla dostawców usług medialnych obowiązek zapewnienia, by świadczone przez nich usługi stawały się stopniowo dostępne dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu. Obowiązek ten polega na zobowiązaniu nadawców do tego, by co najmniej 10% programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży, posiadało udogodnienia dla tych osób, takie jak audiodeskrypcja, napisy dla niesłyszących oraz tłumaczenia na język migowy. Należy podkreślić, iż wymienione wyżej techniki stosowanych udogodnień nie powinny być - w zamierzeniu MKiDN - technikami zamiennymi. Dla osób niesłyszących i niedosłyszących od urodzenia język migowy jest pierwszym językiem i nie każda z tych osób zna pisany język polski i potrafi czytać napisy. Każda z wymienionych technik skierowana jest do innego odbiorcy. W związku z tym proponowane 10% powinno odnosić się proporcjonalnie do każdej z nich. W ten sposób chciano uniknąć sytuacji, że dostawca usług medialnych zastosuje jedną, najmniej kosztowną technikę, wypełniając w ten sposób zapisy ustawy.

Podobne przepisy odnoszą się do usług na żądanie, w których to odbiorca decyduje, jaką audycję ogląda. Zgodnie z ustawą dostawcy takich usług również mają obowiązek stopniowego wprowadzania udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami.

Podsumowując, chciałbym również podkreślić, iż w Departamencie Własności Intelektualnej i Mediów trwa całościowy przegląd ustawy o radiofonii i telewizji pod kątem możliwej nowelizacji jej przepisów. Elementem tego przeglądu są również przepisy dotyczące osób z niepełnosprawnościami. Planowane jest m.in. zwiększenie procentowej kwoty udziału audycji z udogodnieniami dla osób niepełnosprawnych.

Załącznik

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 marca bieżącego roku w sprawie interpelacji pani poseł Małgorzaty Pępek w zakresie dotyczącym Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

1. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji nie posiada ani kompetencji, ani prawnych i finansowych możliwości partycypowania w kosztach tworzenia w programach telewizyjnych usług dostępu dla niewidomych i niedowidzących. Z tego względu nie można mówić o odmowie partycypowania w kosztach tworzenia wyżej wymienionej usługi.

2. Telewizja Polska SA oraz spółki radiofonii publicznej otrzymują środki na produkcję i emisję swoich programów. Są to środki pochodzące z opłat abonamentowych wnoszonych przez obywateli posiadających odbiorniki radiowe lub telewizyjne. Podział tych środków pomiędzy poszczególne spółki odbywa się według przepisów ustawy z 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych.

3. Telewizja Polska SA, realizując ustawowy obowiązek dostarczania usług dostępu dla osób niepełnosprawnych, otrzymuje środki abonamentowe w odpowiedniej wysokości w oparciu o plany finansowo-programowe. W planach tych są uwzględnione zamierzenia programowe związane z potrzebami osób niepełnosprawnych, które KRRiT ocenia ze szczególną troską. W przypadku braku takich zamierzeń lub ich niedostatecznego poziomu KRRiT zaleca wprowadzenie w planach odpowiednich korekt polegających na wprowadzeniu do audycji usług dostępowych dla niepełnosprawnych.

4. W stosunku do nadawców niepublicznych KRRiT nie posiada narzędzi prawnych pozwalających na finansowanie lub jakiegokolwiek inne wsparcie tworzenia usług dostępu dla osób niepełnosprawnych.

Niezależnie od powyższych wyjaśnień dotyczących sposobu finansowania usług dostępowych dla niepełnosprawnych w programach telewizyjnych pragnę podkreślić, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji w sposób ciągły monitoruje i na bieżąco reaguje w kwestii realizacji przez nadawców art. 18a ustawy o radiofonii i telewizji oraz Porozumienia Nadawców z dnia 5 czerwca 2013 r. w sprawie szczegółowych zasad dostarczania usług dostępowych dla niepełnosprawnych (w załączeniu uprzejmie przekazuję do wiadomości *) z poważaniem. Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Jan Dworak

Z wyrazami szacunku

Minister

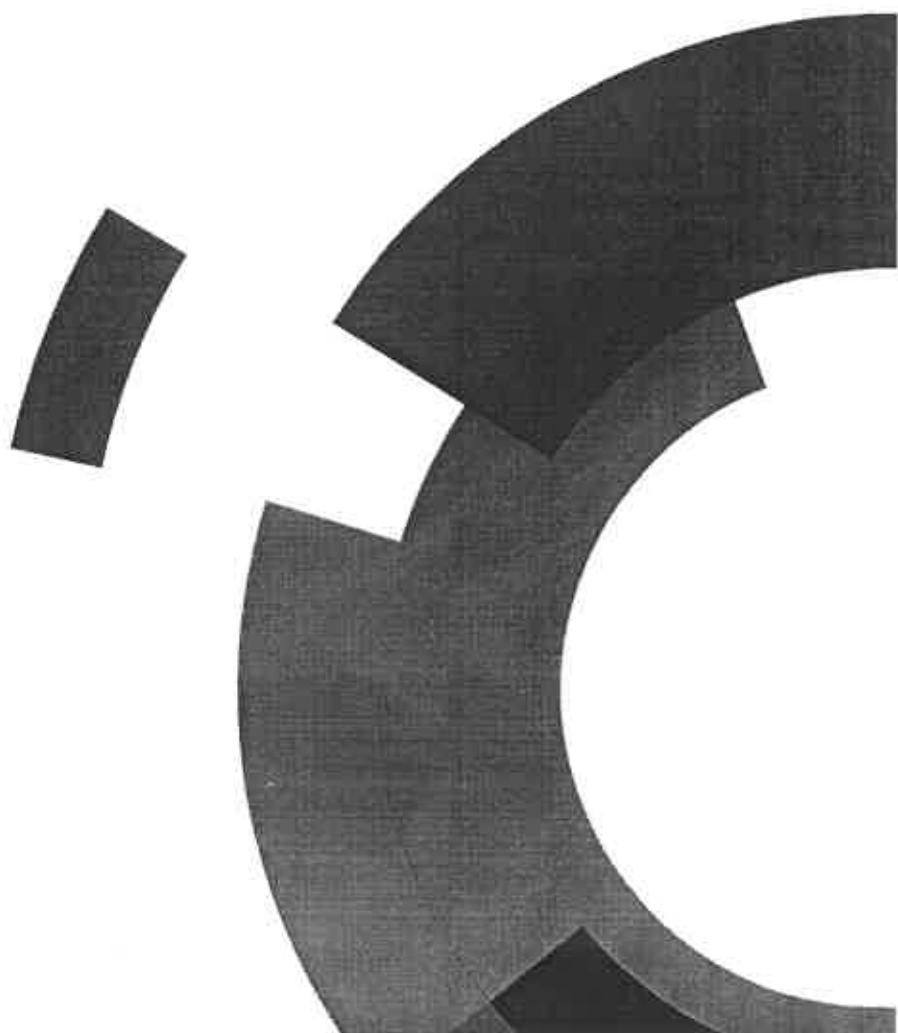
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 24 marca 2014 r.

KRAJOWA RADA
RADIOFONII I TELEWIZJI

SPRAWOZDANIE 2015

Sprawozdanie
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
z działalności w 2015 roku

Krajowa Rada
Radiofonii i Telewizji

**UCHWAŁA NR 67/2016
Z DNIA 8 MARCA 2016 ROKU**

Na podstawie art. 9 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2015 r. poz. 1531 z późn. zm.) Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji

postanawia

1. Przyjąć *Sprawozdanie KRRiT z działalności w 2015 roku*, stanowiące załącznik do uchwały.
2. Przedstawić *Sprawozdanie KRRiT z działalności w 2015 roku*:
 - Sejmowi RP,
 - Senatowi RP,
 - Prezydentowi RP.
3. Przedstawić *Sprawozdanie KRRiT z działalności w 2015 roku* Prezesowi Rady Ministrów.

Przewodniczący
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
/-/ Jan Dworak

Dostęp do mediów bez wykluczenia społecznego – minimalizowanie barier

2.29 Z obserwacji KRRiT wynika, że istnieje potrzeba stopniowego i regularnego podwyższania w programach telewizyjnych ustawowej kwoty udogodnień dla osób niepełnosprawnych. W ramach prac *de lege ferenda* Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przedstawiła Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego

propozycję stopniowego podwyższania do 2020 r. udziału w programach telewizyjnych audycji z udogodnieniami, wraz z ustaleniem możliwości obniżenia tych wymogów w programach, w których takie ulgi byłyby uzasadnione.

W 2013 r. biorąc pod uwagę możliwości nadawców, na podstawie art. 18 a ust 2. ustawy o radiofonii i telewizji, KRRiT wydała rozporządzenie obniżające kwotę udogodnień dla osób niepełnosprawnych w tych programach telewizyjnych, które charakteryzuje najmniejszy zasięg ludnościowy i najmniejszy udział oryginalnego programu w tzw. ramówce. Jednocześnie nadawcy tych programów zostali zobligowani do nadawania audycji z udogodnieniami wyłącznie w porze dziennej, w godzinach 6.00–23.00. Ulga dotyczyła także nadawców programów wyspecjalizowanych muzycznych ze względu na charakter przekazów rozpowszechnianych w tych programach.

Także w 2013 r. KRRiT doprowadziła do podpisania porozumienia o samoregulacji⁶ w sprawie realizacji obowiązków zapewniania udogodnień, w tym określenia liczby godzin audycji z audiodeskrypcją przez nadawców programów rozpowszechnianych w naziemnej telewizji cyfrowej. Prace w tym zakresie toczyły się w ramach trójstronnego zespołu roboczego (osoby niepełnosprawne, nadawcy, regulator). Ze względu na bezpłatny dostęp do oferty naziemnej telewizji cyfrowej i jej ogólnopolski zasięg, a przez to szeroką widownię, ten akt samoregulacji stanowi ważny element przeciwdziałania wykluczeniu cyfrowemu.

KRRiT zamierza rozszerzyć krąg nadawców uczestniczących w samoregulacji o podmioty, które w wyniku konkursu na rozpowszechnianie programu telewizyjnego w ramach MUX-8 uzyskały koncesje i wkrótce uruchomią nowe stacje.

2.30 Aby zapewnić odpowiedni poziom udogodnień dla osób niepełnosprawnych 7 lipca 2015 r. oraz 26 stycznia 2016 r. KRRiT, po przeprowadzeniu konsultacji społecznych, przyjęła stanowiska rekomendacyjne w zakresie jakości i sposobu realizacji audiodeskrypcji oraz napisów dla niesłyszących w utworach audiowizualnych.

2.31 KRRiT przeprowadziła coroczną analizę kwartalnych sprawozdań nadawców telewizyjnych z realizacji obowiązku rozpowszechniania audycji z udogodnieniami dla osób z niepełnosprawnością sensoryczną. Analizy potwierdziły, że zdecydowana większość nadawców dostarczała audycje z udogodnieniami w ustawowym wymiarze, a często nawet w wyższym. Najczęściej stosowanym udogodnieniem były napisy. Język migowy i audiodeskrypcja były obecne w programach nielicznych nadawców. W pięciu programach (Kino Polska, nSport+, Polsat Sport News, TVP Info, TVP Sport) udział audycji z udogodnieniami był niższy od ustawowego poziomu 10%. Wobec nadawców tych programów, KRRiT wszczęła postępowania administracyjne zmierzające do nałożenia kary (por. roz. V pkt 5.10).

W 2015 r. osoby z dysfunkcją narządu wzroku na zlecenie KRRiT przeprowadziły ponadto audyt naziemnych programów telewizyjnych pod kątem ilości i jakości dostępnej w nich audiodeskrypcji. Audyt wykazał, że w III kwartale 2015 r. audycje z audiodeskrypcją obecne były w 16 z 22 analizowanych programów, zajmując łącznie 1675 godzin tj. ponad 18 godzin dziennie (średnio ponad godzinę dziennie na jeden program, co znacznie przekracza formalne zobowiązanie nadawców ujęte w samoregulacji z 2013 r.⁷).

⁶ Porozumienie zostało podpisane przez następujących nadawców: Telewizję Polską, Telewizję Polsat, Telewizję TVN, Telewizję Puls, Polskie Media, Grupę ATM, Spółkę Stavka. W 2015 r. przystąpienie do Porozumienia zadeklarowała Spółka Stopklatka.

⁷ por. przypis 6.

Audyt wykazał również, iż w zdecydowanej większości przypadków (78,6%) osoby niewidome samodzielnie, za pomocą technologii asystujących, mogły uzyskać z Internetu wcześniejszą informację o dacie i godzinie emisji audycji z audiodeskrypcją. Audytorzy ocenili jakość badanej audiodeskrypcji jako dobrą (ponad cztery punkty w skali 1-5), ale problemem pozostaje późna, często nocna pora emisji audycji z udogodnieniami.

KRRiT zajmowała się także problematyką sposobu promowania w mediach pozytywnego wizerunku osób starszych i osób niepełnosprawnych. W latach 2014–2016 KRRiT przeprowadziła trzy roczne analizy treści programowych oraz działań pozaantenowych nadawców telewizyjnych. Wynika z nich, że nadawcy są coraz bardziej świadomi potrzeby ukazywania osób starszych oraz osób z niepełnosprawnościami jako pełnoprawnych obywateli, którzy z sukcesem potrafią pełnić różnorodne role społeczne, rodzinne i zawodowe. Przyczynia się to do podniesienia świadomości społecznej oraz eliminuje istniejące stereotypy. Dostrzegalne jest również stopniowe zwiększanie ilości audycji podejmujących tę tematykę oraz wyższa jakość, a także coraz większe zróżnicowanie gatunkowe (nie tylko audycje interwencyjne i pomocowe, ale też seriale i telenowele, audycje informacyjne i publicystyczne, filmy dokumentalne, audycje rozrywkowe, magazyny). Problematyka związana z niepełnosprawnością jest także obecna w działalności pozaantenowej nadawców (organizacja koncertów i festiwali, akcji charytatywnych i kampanii społecznych, udzielanie patronatów medialnych).

2.32 Ustalenie właściwej ochrony interesów osób niepełnosprawnych oraz osób starszych wymaga dialogu z tymi środowiskami. W latach 2010–2015 KRRiT inicjowała organizację bądź uczestniczyła w konferencjach i seminariach poświęconych tej problematyce, m.in. wspólnie z Kancelarią Prezydenta RP zorganizowała obrady Forum Debaty Publicznej – *Rola telewizji w przełamywaniu barier*, a ponadto uczestniczyła w cyklicznych konferencjach *Accessibility Camp* i *Cyfrowo wykluczeni*. Należy podkreślić, iż w latach 2012–2015 KRRiT pięciokrotnie ogłaszała konsultacje społeczne w zakresie obszarów żywo interesujących środowiska osób niepełnosprawnych^a.

Działania na rzecz osób niepełnosprawnych oraz osób starszych wymagają odpowiedniego przygotowania merytorycznego. KRRiT jest aktywnym członkiem Polskiej Rady Języka Migowego oraz Rady do spraw Polityki Senioralnej (organy doradczo-opiniotwórcze przy Ministrze Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej), a także – jako jedyny przedstawiciel organów regulacyjnych – KRRiT brała udział w pracach Grupy Celowej ITU-T *Dostępność mediów audiowizualnych*. Ponadto KRRiT uczestniczyła w pracach sejmowych komisji zajmujących się sprawami osób niepełnosprawnych i polityki senioralnej, a w omawianiu kwestii bieżących brała udział w spotkaniach organizowanych przez Pełnomocnika Rządu do spraw Osób Niepełnosprawnych.

^a 2012 r. konsultacje dotyczące wybranych kierunków zmian prawa medialnego – udostępnianie programów telewizyjnych osobom z niesprawnością wzroku i/lub słuchu oraz osobom w zaawansowanym wieku;

2013 r. konsultacje dotyczące rozporządzenia KRRiT w sprawie niższego udziału w programie telewizyjnym audycji z udogodnieniami odbioru;

2014 r. konsultacje projektu Strategii Regulacyjnej KRRiT na lata 2014–2016;

2015 r. konsultacje projektów stanowisk KRRiT w sprawie jakości i sposobu realizacji audiodeskrypcji w utworach audiowizualnych oraz jakości i sposobu realizacji napisów dla niesłyszących w utworach audiowizualnych.